

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Denseaner Samsfundets Tidsskrift

Indhold: Professor Chr. J. Krüger: Henrichsen — Lefolii — Kragh. —
Dansk Etill af Martin Knudsen. — Et Par Skolehistorier af
Povst Simon Hansén, Helsingør. — Concinamus o sodales. — 25 Aars Stu-
dentertidslæum. — Gamle Denseanere. — Dødsfald. — Udnævnelser, Forskiftel-
ser o. a. — Runde Tal. — Andre Meddelelser. — Medlemsliste.

1928

Nr. 4.

April

Henrichsen — Lefolii — Kragh.

Erindringer fra mit Skoleliv 1859—1867
af Professor Chr. J. Krüger.

Til Orientering først nogle Ord om Skolens Struktur m. m. Den bestod af 8 etaarige Klassetrin: 1. og 2. Fællesklasse, der var et Slags Forberedelsesklasser til den egentlige Latinskole (men dog med baade Tysk og Fransk); 3., 4., 5. og 6. studerende Klasse,^{*)} og ved Aarsproven i den sidste afsluttedes Undervisningen i de 5 saakaldte Dprykningsfag (Tysk, Fransk, Geografi, Naturhistorie og Religion), dog saaledes at der i 7. Kl. gaves Undervisning, men afholdtes ikke Examen i Fransk og Religion; 7. Kl. b og a, i hvilke Undervisningen var fælles i de fleste Fag. De ugentlige Timetal var henholdsvis 35, 38, 38, 38, 38, 35, 35; men desuden blev der tilbudt Disciplene i 7. Kl. Undervisning uden for Skoletiden baade i Engelsk og Oldnordisk (2 ugtl. Timer i hvert Fag). Den daglige Skoletid var delt i 2 Perioder: Kl. 8—12 eller 1 og Kl. 3—5.

Skoleplanen var den saakaldte Madsigfte, ved hvilken de „realistiske“ Fag, særlig Matematik og Naturfag samt de fremmede levende Sprog, havde faaet en nogenlunde tilfredsstillende Plads blandt Skolefagene. Men Latin og Græsk var dog stadig Hovedfagene (henh. 49 og 24 ugtl. Timer i hele Skolen). Rektor og Størsteparten af Overlærerne skulde da ogsaa være klassiske Filologer; kun en mindre Brøddel af samtlige Overlærerembeder kunde tildeles andre „velsjente“ Lærere. Af Adjunkterne var de fleste Teologer, som enten betragtede Skolegerningen kun som en Overgang til gejstlig Virksomhed, eller som — af forskellige

Grunde — ikke vilde være Præster og derfor ved Selvstudium med større eller mindre Held havde uddannet sig i et af Skolefagene.

I. Rektor Henrichsen

havde været Adjunkt ved Helsingørs lærde Skole, derefter Lektor ved Sors Akademi, før han blev Rektor ved Dense Katedralskole. Han var tituleret Professor, og sagtens for Rimets Skyld havde han faaet Skolenavnet „Messfer“ eller „gamle Messfer“ (han var den Gang i Tresserne), der snarere var et Kælenavn end et Dgenavn. Da jeg aldrig i Samtale med Kammerater — hverken i min Skoletid eller senere — har omtalt ham eller hørt ham blive omtalt med noget andet Navn, vil jeg ogsaa her stadig bruge det. I sit ydre var han en lille, uanselig Mand, øjensynlig af jødisk Afstamning, duknaffet, med krøllet, graasprængt Haar, ganske korte Baffenbarter — „Favoriter“ kaldtes de vistnok — en bred, flad Næse, smaa Djne og Smilerynker ved Djenkrogene. Hans daglige Dragt var af sort, groft Klæde, han bar høje, opretstaaende Flipper — „Fadermordere“ — og havde et sort Silketørklæde viklet flere Gange om disse og bundet fortil i en lille Knude eller Sløjfe, saaledes som næsten alle ældre Mænd brugte det den Gang. Uagtet han ikke var staldet, gif han i Regelen med Kalot, i alt Fald paa Gangene, og uden for Klassen bakkede han saa godt som altid paa en halvlang Pibe. Jeg har hængende paa min Væg et Billede af ham (et Litografi), der ligner ham fortræffeligt; men det er kun et Brystbillede. Jeg har haft et endnu bedre Billede, et Fotografi i Bistfortformat, hvor man ser ham sidde paa en Stol i hans daglige Dragt, med baade Kalot og Pibe; det er desværre forsvundet for mig.

Messfer var en hjertensgod og retsindig Mand,

^{*)} Parallelt med disse var der 4 Realklasser.

agtet og afholdt baade af Lærere og Disciple; vi kunde godt lide vor gamle Messer og gjorde ham nødtigt imod, og jeg har heller aldrig senere hørt nogen sige noget ondt om ham. Omvendt er jeg ogsaa overbevist om, at han holdt af sine Disciple og ønskede, at det maatte gaa dem godt i Livet; naar han med taarefyldte Øjne holdt sin Afskedstale til Dimittenderne, var hans Rørelse sikkert nok ægte. Naturligvis kunde han blive vred, men hvem kan ikke det? Han kunde baade stående og formane kraftigt, naar Ordensdugen i en Klasse kom trækkende med en Synder, der havde faaet en „Anmærkning“, og foreviste ham Protokollen, som oftest ude paa Gangen. Saa kunde det ogsaa hænde, at han gav Synderen et Smæk paa Hovedet med Anmærkningsprotokollen — men hvad? Det Smæk var maaske vel fortjent.

Vi havde Indtrykket af, at Messer stod i det bedste Forhold til Lærerne, og vi hørte heller aldrig Tale om alvorlige Rivninger mellem disse indbyrdes, uagtet Lærerkollegiet omfattede flere højst forskellige Personligheder. En enkelt, Overlærer Chr. Sick, syntes dog at isolere sig noget fra sine Bærkfæller; han opholdt sig vist sjældent paa Lærerværelset, hvad jeg slutter af, at han i Regelen kom ind i Klassen med Dværtøjet paa og anbragte det der. Messer var sig sit Ansvar som Rektor bevidst og røgtede sit Embede med den største Samvittighedsfuldhed. Han forlod saa godt som aldrig Skolen i Skoletiden. Naar vi kom stormende op ad Trapperne efter et Fritvarter, stod han regelmæssigt ved den forreste Ende af Gangen, indtil vi alle havde passeret ham og var kommet ind i Klasserne; saa gik han frem og tilbage paa Gangen, indtil ogsaa alle Lærerne havde indfundet sig. Og hændte det, at en af dem kom for sent, blev han staaende uden for Døren til hans Klasse, og først naar Esternøleren kom, gik han bort med bekymret Mine og rystende paa Hovedet. — I Sommermaanederne havde vi Svømning i Stedet for Gymnastik; den foregik paa en lille Badeanstalt, der laa i Haven til et Hus paa Heden. Det er med Forsæt, jeg siger Svømning og ikke Badning; thi Naens ferske, gule, ofte fedtede Vand var ikke noget indbydende Badevand, især da det ofte hændte, at et Rattæ eller Hundekadaver kom drivende med Strømmen forbi Anstalten. Men hver eneste Aften, tør jeg nok sige, indfandt Messer sig derude og forblev der nogen Tid for at passe paa, at alt gik ordentlig til. Vi havde altid Svømmebukser paa, naar vi opholdt os uden for Afklædningsrummene, særlig paa Svømmeslaaden.

Det indtraf ikke saa sjældent, at der kom en Kobaad forbi, fyldt med Herrer og Damer; at disse altid vendte Ryggen til og yderligere skærmede sig med en stor Parasol, anfører jeg som et Træk, der belyser Forfælden mellem Søderne nu og den Gang. Men husk ogsaa paa, at det er to Menneskealdre siden! — Andre Sommeraftener havde vi Riffelstykning paa en af de militære Skydebaner langt ude paa Heden under Ledelse af Kaptajn Søderberg. Ogsaa der traftede Messer trofast ud. Det hændte engang, at en Discipel (der isøvrigt døde for et Par Aar siden som Oberst i Artilleriet) lagde an, før Markøren (Skolens Pedel) var kommet helt ind bag Beskyttelsesvolden. Der opstod et Djæblisk Panik, Raab og Skrig, saa Skytten heldigvis undlod at trykke af. Som rimeligt er, var Messer kommet i en voldsom Affekt, saa han rystede over hele Legemet. Da han havde gendundet Ligevægten, sagde han til den uforstigtige Skytte: „Havde du nu skudt Jørgensen, saa havde du maattet forserge hans Kone og Børn!“ Og med et lunt Smil tilføjede han: „Du havde vel maattet gifte dig med Enken!“ Disse Riffelstyninger afsluttedes med en Præmieskydning, hvortil Skolen udsatte to Præmier; men den overlod til os Disciple at indkøbe dem. I en blandet Forretning købte vi da to Genstande, jeg hukker ikke hvilke, men paa den udtrykkelige Betingelse, at vi efter Præmieskydningen maatte bytte de to officielle Præmier med en Pibe og et Cigarør plus et Parti Cigarer. „Offentlig Tobaksrygning er strengt forbudt“, stod der jo i vore Ordensregler, og dette Forbud gav Anledning til stadige Skærmydler og megen Ufred mellem Lærerne og Disciplene. Det er sagtens forsvundet ganske stille nu, da alle ryger: Far, Mor og Søster. Messer var, som man vil forstaa af det foregaaende, en lidenskabelig Ryger, hvad vi i 7. Kl. ofte havde Lejlighed til at konstatere. En Gang om Ugen havde vi latinisk Skolestil i 7. Klasse, og da mit Hold kun var paa 4 Disciple, skrev vi den i hans private Studereværelse, der ogsaa var Skolens Kontor, i to sammenhængende Timer. Vi sad omkring et stort rundt Bord, der stod foran en Sofa, i hvis ene Hjørne Messer anbragte sig. Naar han havde sagt os, hvilket Nr. i Stiløvelserne vi skulde skrive og givet os et Par Dplysninger, kom hans Hustru (der var af den bekendte Nathanske Slægt) ind med hans Frokost paa en Vasse — en Talskerken med nogle Snitter Smørrebød og en „Snegl“ samt en Kop Kaffe. Aldrig saa snart havde han fortæret den, før han greb Piben, der

stod stoppet ved Siden af ham, tændte den og satte sig tilbage i Sofakrogen med et lydeligt „Ah“. Han godtede sig, og vi med ham. — Dgsaa i Gymnastiktimerne indfandt Messer sig ofte for at „inspicere“. Lærerne var to Folkeskolelærere Holm og Lauritzen, for hvem det kneb ikke saa lidt at holde Disciplin, især i 7. Klasse, hvis Disciple jo nærmede sig til at blive Studenter, altsaa „Herrer i Landens Rige“, som man den Gang trofskyldig sang. Faget nød ingen som helst Anseelse, men blev betragtet og behandlet som en Paria blandt „Læsefagene“, og denne Mangel paa Anseelse overførtes uvilkaarligt paa Lærerne, der iøvrigt var to velmenende Mænd. De Forhold, hvorunder de arbejdede, var ogsaa usle: Lokalet var en uhyggelig Sal, fuld af Støv, om Vinteren tillige af Røgen fra en Kaffelovn, der næsten altid var snævset og derfor saa godt som ingen Varme gav. I 7. Kl. saa Gymnastiktimerne Kl. 12—1, altsaa umiddelbart efter 4 Læsetimer. Naar vi havde stiftet Fodtøj og taget Frakken af i det saakaldte „Baabekammer“ og derefter var traadt an i 2 Nækker, kom Messer gerne ind for at se, om der manglede nogen. Men han begik den Fejl at møde i Dvertøj og med Hat og Stok, saa at vi vidste, at han efter at have forladt Salen vilde gaa sin daglige Tur i „Kongens Have“ med Oberst Bülow og Pastor Steenbuch. Saa snart han havde lukket Døren efter sig, kom alt derfor i Op- løsning, og Lærerne opgav ganske Vyred. Den ene, der var Redaktør af „Nilos Avis“, satte sig op paa Hefen og gav sig til at læse Korrektur paa sin Avis. Den anden resignerede, tog med et Suk Mæske og Huggert og opfordrede en eller anden Discipel til at tage en Kontra med ham. Enkelte af os var ogsaa stikkelige nok til at de- vovere sig; men de fleste forsvandt, idet nogle tog deres gode Tøj og gik deres Vej, mens andre gik ind i Baabekammeret og gav sig til at spille Kort eller forberede sig til Eftermiddagstimerne. Det var jo ikke pænt gjort, eller rettere meget stygt, men dog ikke værre end, hvad der ofte skal være foregaaet paa de bageste Bænke i Universitetets Nilsauditorium.

Med sit ikke meget imponerende ydre kunde Messer af og til komme i Situationer, der ikke var fri for at være komiske. Naar vi f. Eks. paa Skyttelavsdagen saa ham drage i Procession med de andre Skyttebrødre fra Raadhuset gennem Vestergade ud til Skydepladsen paa Heden og gaa med et Trægebær dinglende paa venstre Skulder og Stokken i højre Haand, kunde vi vanskeligt lade

være med at trække paa Smilebaandet — men der var ingen Brod i Smilet. Eller naar han i en Græsttime oversatte en af Tyrtaeus's Krigs- sange for os, og han, fuld af Begejstring, stak Drystet frem og rettede sig op, løftede den Haand, hvori han ikke holdt Vogen, højt i Vejret og sæn- kede Stemmen saa dybt, han formaaede — ja, saa kunde vi nok mere os ved at se ham spille denne lille Komedie for os. Som saa mange andre lærde dengang var han meget upraktisk, navnlig fummelfingret, og det var tit en Ynk at se ham blade omkring i sin Bog og lede efter de løse Op- tegneller, han havde liggende rundt om mellem Vogens Blade. Derfor tabte han, efter sigende, som oftest i Kortspil, fordi han sad og fumlede med sine Kort, saa hans Modspillere ikke kunde undgaa at se dem. Men det kunde hans Kone ikke lide, og han maatte pænt staa til Regnskab for Udfaldet af Spillet, naar han Lørdag Aften kom hjem fra Klubben, hvor han havde spillet Whist. Naar hun saa sagde: „Naa, Henrichsen, hvordan gik det dig i Aften?“, og det var gaaet ham galt, saa havde Messer for at dække sig — fortæller Anekdoten — fundet paa at svare: „Na, de andre tabte ikke, og jeg vandt ikke“. Hvilket Profes- soren udlagde saaledes, at Spillet var gaaet lige op, hendes Mand havde hverken vundet eller tabt, og med dette forholdsvis gunstige Resultat slog hun sig til Taals.

Vil man nu spørge om, hvordan Forholdet mel- lem Rektor og Disciple var uden for Skolen, saa maa jeg svare, at det var ganske det samme som mellem Lærerne og Disciplene; det var hverken kaldt eller varmt, for der var egentlig slet intet Forhold. Vi kunde ikke mærke, at Lærerne nærde nogen som helst Interesse for vore private Sager, for vore Sorger eller Glæder, heller ikke for vore Fremtidsplaner eller sligt. Som et Exempel instar omnium vil jeg fortælle, hvordan det gik mig en- gang, da jeg under Examenslæsningen til 6. Klas- ses Hovedexamen (1ste Del af Afgangsexamen) gik op til min Latinlærer (Lefolii) for at bede ham give mig Oplysning om nogle Steder i Examens- pensummet, som jeg ikke kunde finde ud af. Be- vares, han modtog mig venligt, jeg forelagde ham mine Spørgsmaal, han gav mig de ønskede Oplysninger og spurgte mig endogsaa, om der ikke var mere, jeg havde paa Hjerte. Efter at jeg havde benægtet dette og takket, var Audiensten forbi. Men ikke saa meget som et Spørgsmaal om, hvor- dan jeg havde det, eller om, hvordan det ellers gik med Examensrepetitionen! Nej, Parolen lød:

Lærer for sig — Discipel for sig! Og vi to havde dog ikke det mindste ubestaaende med hinanden — tværtimod; jeg var meget glad for hans Undervisning, som jeg kommer til at omtale nedenfor, og jeg gaar ingen for nær ved at mene, at jeg var hans flinkeste Discipel i den Klasse. Jeg tilføjer, at det var den eneste Gang i de 8 Aar, jeg gik i Skole, at jeg var i en Lærers Hjem. Dengang faldt det os ikke ind at ræsonnere over, at Lærerne holdt sig saa fjernt fra os Disciple; naar det nu engang var saadan, saa maatte det vel ogsaa være det rigtige, anderledes kunde Zonen sagtens ikke være. Men senere hen i Livet har jeg ofte tænkt paa, om der skulde have været nogen særlig Grund til, at vore Lærere holdt sig saa fjernt fra os; og jeg har ikke kunnet finde nogen anden Forklaring end den, at ingen af Lærerne i min Skoletid selv havde Børn i Skolen, som kunde blive Kammerater med os andre Disciple og derved knytte nogen Forbindelse mellem Skolen og Lærerhjemmene. Maaske, jeg ved det ikke. Det syntes ogsaa, som om vore Lærere principielt holdt paa, at der ikke maatte aabnes noget Bindue for os ud til den virkelige Verden, end ikke den mindste Sprække. Det var dog Aar, hvori der foregik Begivenheder, der var skæbnesvangre nok for vort Fædreland til, at de burde have været omtalt enten officielt af Rektor ved Morgensangen eller i alt Fald af vor Historielærer, Adj. Vogelsang. Frederik d. 7. døde, Chr. d. 9. besteg Tronen, Krigen med Tyskland brød ud, Dannevirke blev forladt, det heltmodige Forsvar af Dybbøl, Als, Jyllands Erobring, Sejren i Søslaget ved Helgoland, Londonskonferencen, Fredsslutningen i Wien, hvorved vort Fædreland blev sønderlemmet — det var dog Begivenheder, som man skulde tro en Historielærer nok kunde have hørt og saa Tid til at omtale uden derfor at behøve at forsømme Examensterperiet. Men nej, det skete ikke. Dmtrent samtidigt læste vi i Tysktimerne Schillers „Wallensteins Lager“, formodentlig ansaa man (d. v. s. Adj. Broberg) dens Emne for at være tilpasset fjernt fra Nutiden og god aandelig Kost for 15 Aars Dreng! Ad andre Veje fulgte vi naturligvis med, saa godt vi formaaede, og vi havde flere Gange Lejlighed til at komme vore Soldater paa nært Hold, nemlig naar et Regiment paa Marschen fra Kbhvn. til Krigsskuepladsen passerede Odense. De holdt da altid Kast paa Albani Torv og blev trakteret med Frugt, Rager, Cigarer o. l. af mange Odenseanere, deriblandt os Latinfølebrengene. — For at være fuldt retfærdig — dog ikke mod

Vogelsang — maa jeg berette en lille Episode, der forefaldt i Skolen nogle Dage efter Chr. d. 9.s Tronbestigelse. Da Lesfolii var kommet ind ad Døren til vor Klasse, og var paa Vej op til Katedret for at give os en Time i Latin, sagde han — henvendt til hele Klassen — med høj og glad Stemme: „Nu har Kongen underkrevet Forfatningen!“ Han mente dermed Fællesforfatningen for Kongeriget og Slesvig. Vi saa vistnok noget maabende ud, da næppe nogen af os kendte noget til denne Forfatning, og desuden overraskede det os, at en Lærer vilde nedlade sig til at gøre os saadan en Meddelelse som Indledning til vor Latintime.

Som Rektorerne ved alle andre Skoler underviste vor Rektor de to øverste Klasser, 7. Kl. b og a, i Latin og Græsk. Undervisningen var i alt væsentligt formalistisk; Maalet syntes at være rent sprogligt, at lære os de to Sprog saa godt, som det lod sig gøre ved Læsning af en Del Hovedværker af den klassiske Litteratur og — for Latinen's Bedkommende — ved skriftlige Øvelser. Ved Afgangsexamen havde vi to skriftlige Prøver i Latin, nemlig baade en Stil og en Version, og de var sandelig hverken lette eller korte. Enhver, der tilfredsstillende bestod denne Prøve og den mundtlige Prøve i Oversættelse af et ulæst Stykke, maatte vel antages at have saa nogenlunde naaet Maalet for Latinundervisningen. Derfor blev der og maatte der blive lagt overordentlig Vægt paa Grammatikundervisningen; alt, hvad vi læste statarisk, blev pinligt gennemanalyseret og gennemfortolket, hvert Ord, hver Form og hver syntaktisk Ejendommelighed blev omhyggeligt undersøgt, vendt og drejet. Og netop derfor havde vi, naar vi paa denne Maade havde gennemtygget et Værk eller en Del af et Værk, kun en svag Anelse om Indholdet. Mæser var en meget lærd Filolog, og navnlig havde han et stort Ry som Latiner, og dog maa jeg sige, at han kun sjældent gav os nogen selvstændig Forklaring paa de grammatiske Fænomener, men nøjedes som oftest med at henvise os til en § i Madvig's latinske Sproglære (den store Udgave). Vi fik i de to Aar læst et meget stort Pensum i Latin, baade Prosa og Poesi, saa stort, at et Medlem af Undervisningsinspektionen, hvem jeg mange Aar senere viste det, erkærede, at det næsten var lige saa stort som det, der krævedes til Skoleembedsexamen i Latin som Bisag. Og alt dette maatte vi repetere til Afgangsexamen, Rub og Stub; vi fik intet som helst Afslag, saaledes som det nu heldigvis er Skik og Brug

i alle Fag. Havde vi saa endda gennem al vor Læsning faaet et Førstehaands Kendskab til den romerske Verden, dens Aand og Kultur, men det var kun maadelig bevendt dermed. En Dag meddelte Messer os, at Madvig, der dengang var Undervisningsinspektør for de lærde Skoler, var kommet til Skolen og bl. a. vilde give os en Time i Latin. Vi var stærkt spændte og tænkte, at den berømte Filolog vilde holde et Foredrag for os om den antike Kultur, den, som vi stadig maatte høre var Grundlaget for vor egen. Og hvad blev saa det hele til? Den store Mand — stor i dobbelt Betydning — sad paa Katedret, mens Messer sad paa en Stol nedenfor, og holdt et Foredrag om „Brugen af Imperfektum i Latin“, ofte sekunderet af Messer med Forsikringer om, at det var netop det, han altid havde sagt til os! Madvigs Foredrag vilde maaste have været en Lækerbisken for filologiske studerende — for mig i alt Fald var det en bitter Skuffelse. — I Græsk havde vi hverken skriftlige Oeffer eller kursorisk Læsning, da der til Examen hverken krævedes Stil eller Oversættelse af en ulæst Text. Alligevel var Undervisningsmetoden den samme som i Latin og Grammatikterperiet om muligt endnu værre paa Grund af Sprogets langt større Vanskelighed. Den græske Formlære antoges at være lært i Mellemklasserne, hvad den dog ingenlunde var (se nedenfor); i 7. Kl. skulde vi da lære Syntaxen efter Madvigs Lærebog, om hvilken han selv siger i sine Livserindringer, at den først var blevet foredraget i Forelæsninger ved Universitetet for de filologiske studerende! Desuden var Timetallet i Græsk langt mindre end i Latin, og det er da ikke saa mærkeligt, at det sproglige Udbytte kun blev kummerligt og forduftede hurtigt efter Examen. I de to Aar i 7. Kl. læste vi nu — altsaa i 16—18 Aars Alderen — nogle af Verdenslitteraturens Mesterværker i Originalsproget, men uden at saa nogen virkelig Forstaaelse af deres lodige Indhold eller noget synderligt Kendskab til den græske Aand og Kultur, selvom det glimtvis gik op for os, at vi her stod over for Aandsfrembringelser af langt større Værdi end de romerske. Georg Brandes siger et Sted om Xenofons Anabasis, at den „ligesom i en Nød giver en den græske Oldtids Aand omkring Aaret 400 f. Kr.“ Maaste, men vi Skoledisciple maatte nøjes med at knække Skallen uden at smage Kernen. Jeg mindes af dette Skrift ikke andet end, at K. saa at sige paa hver Side fortæller, at han førte sine Tropper saa og saa mange Parasanger fra et Sted til et andet. Af Platon

læste vi naturligvis baade Sokrates's Forsvarstale og Sokrates i Fængslet, men uden at i alt Fald jeg havde andet end grammatisk Udbytte af Læsningen. Mange Aar senere hørte jeg Dr. Pingel holde et Foredrag om Sokrates; det bestod simpelt hen deri, at han — efter nogle faa indledende og orienterende Oplysninger — frit og uden Manuskript holdt hele Forsvarstalen, saaledes at jeg syntes at høre den for første Gang, uagtet jeg havde gennemtygget den Ord for Ord i min Skoletid. Efter den Tid har jeg gentagne Gange læst baade Apologien og Kriton i Gerg's og andres Oversættelser. Af den græske Poesi var Homer forholdsvist let at gaa til, og allerede i 6. Klasse læste vi en Sang af Odysseen, men af Iliaden læste vi desværre intet; af andre græske Digterværker læste vi kun nogle Brudstykker, der var samlet i en Antologi, af Tragedierne endog saa kun nogle faa Sider, sagtens fordi Sproget i dem var mere utilgængeligt end det Græsk, vi hidtil havde læst, og vi fik derfor ingen Forestilling om deres gribende Indhold. I 1881 overværede jeg i Théâtre Français en Opførelse af Sofokles's Kong Oidipus, selvfølgelig i fransk Oversættelse; det blev en uforglemmelig Oplevelse for mig, ikke blot fordi jeg var betaget af Mounet-Sullys Spil i Hovedrollen, men ogsaa og navnlig fordi jeg ved denne Forestilling i nogle faa Timer lærte mere græsk Oldtidskundskab, end jeg havde lært i hele min Skoletid. Det bedste er det godes værste Fjende: det er naturligvis bedst, naar man kan læse den gammelklassiske Literatur i Originalsprogene; men da det er vist, at Tilværelsen af disse Sprog er saa vanskelig og tager en saa urimelig lang Tid, at det gaar ud over de mange andre Krav, som Nutiden stiller til de unges Orientering i Aandslivet, saa er det klogt at nøjes med det næstbedste, nemlig gode Oversættelser med Kommentarer af kyndige Filologer. Det er da en Lykke for den aldeles overvejende Part af Eleverne i den højere Almenstole, at de i Gymnasiet faar Undervisning paa Dansk i „Oldtidskundskab“ og dermed erhverver sig en „klassisk Dannelse“, der er mere værd end den, hvormed vi forlod den gamle Latinstole. Og derfor kan de takke vor fordomsfri Skolekammerat, M. Cl. Gerg, Madvigs Efterfølger som Professor i klassisk Filologi, idet det var ham, der var primus motor ved denne nye Fags Optagelse paa Almenstolens Læseplan.

Saa vidt jeg husker, gennemgik Messer altid omhyggeligt de poetiske Skrifter for os, og han oversatte dem paa et Dansk, der laa saa nær som

muligt op ad den originale Text. Men det skal siges til hans Nød, at han aldrig ved Overhøringen forlangte sin Oversættelse gengivet ordret og berøvede os saaledes ikke Muligheden for et selvstændigt Støn. De profaiske Skrifter derimod maatte vi selv slide os igennem, saa godt vi formaade, ved Hjælp af Lexikon og Grammatik samt tykke Oversættelser, der dog ikke var os til megen Nytte, da de var altfor frie til dette Brug. Jeg husker endnu ganske tydeligt, hvilket møjsommeligt Arbejde jeg havde de første Maaneber, efter at jeg var kommet op i 7. b. Vi fik nemlig strax Lektier for i Herodot uden Spor af Gennemgang, og de samme som vore Kammerater i 7. a, med hvem vi havde alle Timer i mundtlig Latin og Græsk fælles; men da disse betragtede os i 7. b som en Slags Opkomlinger, der skulde dukkes, var der ingen Hjælp at faa hos dem. Ganste vist udeblev ikke Lønnen for dette forholdsviis selvstændige Arbejde, da det naturligviis lettede mig Tilværelsen af, hvad vi senere læste i Græsk. Det er ogsaa muligt, at en saadan sproglig Træning har haft Betydning for min hele aandelige Udvikling; jeg tør ikke benægte det.

Vor Lærer i Græsk forud for Messer, i 5. og 6. studer. Klasse altsaa, var Overlærer Chr. Sief, en i mange Henseender mærkelig Mand, der for tjener en særlig Omtale. Oprindelig klassisk Filolog havde han gjort Studiet af fransk Sprog og Litteratur til sit Speciale og havde deri erhvervet sig meget omfattende Kundskaber. Derom vidner bedst det fransk-danske Lexikon (over 1000 dobbeltspaltede tætrykte Sider), som han udgav i 1883, en Del Aar efter sin Afstedigelse; det har været førende paa sit Omraade indtil den nyeste Tid, og det er sjældent, at man raadspørger det for gæves. Han var Skolens Hovedlærer i Fransk, heri havde jeg ham i 6 Aar, fra 3.—7. Kl. a. Kun den første Undervisning (2. Fælleskl.) i Faget besørgeedes af en anden Lærer, Adj. Christensen (kaldet „Pjat“, fordi han læspede), som dog ofte syntes at komme i en betænkelig Nærhed af Grænsen for sin Kunnen; han havde det Held at blive befordret til et Præstefald.

Sief var en stor Mand, høj og — navnlig — drøj, med plumpe Lemmer og Labber med tykke, fede Fingre, temmelig kort Hals, et bredt Hoved med lav Pande, en kødfuld Næse, tykke Læber, store graa, men ikke meget udtryksfulde Øjne, ofte med et underligt fraværende Blis, Rindskæg, tyndt

Haar med en Skilning langt nede paa Siden, hvorfra en Del Haartjaster var rebt op over en temmelig skaldet Tøse. Han var næppe nogen Kostforagter, i alt Fald ikke, da han som Pensionist havde bosat sig i Kbhvn.; der blev han ofte indbudt som Gensor ved de højere Privatskoler, og der gik Frasagn om de vældige Indhug, han gjorde paa det traditionelle Examensfrokostbord. Tøvrigt tabte han sit gode Hulv de sidste Aar, han levede, og det var trist at se, hvordan Klæderne slaskede om hans indkrumpede Kropp. Paa Grund af sit ydre fik han Ogenavnet „Ruglen“; almindeligere var dog „Gøbbe“, hvis Oprindelse jeg ikke aner. Naar han undertiden kaldtes „Df“, var det en stammelig Vagvadtelse, hvis der dermed hentydedes til, at han skulde være en Gris med sit ydre. Man havde lavet nogle Rim til Indøvelse af Verbet sum's Konjugation i Præsens:

sum, es, est — „Messer“ er et Væst,
sumus, estis, sunt — „Rimés“ gaar Klassen rundt,
sum, sis, sit — „Df“ er bestidt,
simus, sitis, sint — „hm“ er gesvindt.

Heri er 2den og 4de Strofe særdeles træffende, men 3dje lige saa misvisende som 1ste. Sief var tværtimod altid pæn og pillen med sin Person og i sin Paaklædning (hvad der maaske skyldtes hans Rone); en anden Sag er det, at Knuden i Hals-tørklædet havde Tilbøjelighed til at forstubbet sig til en af Siderne, og at Sløjfen paa Vaandet om hans bløde graa Hat snart sad i Nakken, snart over Panden, kun sjældent paa en af Siderne. Han havde en underlig sejlede Gang, naar han gik hen ad Gaden med venstre Haand paa Ryggen, støttende sit svære Legeme paa en solid Stok i højre Haand, med Læberne presset fast sammen om en i Regelen udgaaet Cigarstump, altid stirrende stift ned i Stenbroen, som om han var hensunket i Grublerier. Det har dog næppe været Skolespørgsmaal, han gif og spekulerede paa, snarere Kurserne paa Vørsapirer eller politiske Problemer. Sief var nemlig en ivrig Politiker, og han sad i Rigsdagen eller Rigsraadet — jeg ved ikke hvor — i et Par Sessioner; selvfølgelig hørte han, som næsten alle Akademikere, til det national-liberale Parti, hvad man ogsaa kunde slutte deraf, at „Fædrelandet“ i Regelen stak ud af en af hans Lommer. Dg var han Gensor ved en Aarsprøve, trak han det ofte op af Lommen, satte sig magerligt til rette paa sin Stol og fordybede sig i Bladet uden tilsyneladende at stænke det, der foregik uden om ham, den fjerneste Opmærksomhed. Det blev

fortalt, at da Rektor eller en af hans Kolleger engang foreholdt ham det upassende i denne Donchalance, skal han have givet dette karakteristiske Svar: „Jeg hører alt, hvad der bliver sagt; intet undgaar min Opmærksomhed“.

Sicks Distraktion var legendarisk; jeg har dog lagt Mærke til, at de monstrøse, men ukontrollable Historier, der fortaltes som Exempel paa hans Distraktion, stadig gaar igen og fortælles om mange andre distraet Personer. Havde de været sande, maatte han jo ogsaa have været Idiot, og det var han sandelig meget langt fra; han var klog nok. Og han var siffig nok til undertiden at kamuflere Handlinger, man ellers ikke kan tillade sig, med sit Ny for Distraktion. Jeg skal fortælle et Exempel derpaa. En Gang i 3. eller 4. Kl. havde vi Tyst med Adj. Haugsted, en temmelig indolent Lærer, som helst vilde have saa lidt Brøyl som muligt med sine Elever; han havde sat sig ned i Klassen skrævs over en af Bænkene, hvorefter vi havde anbragt os paa Vorde og Bænke rundt om, saa at „Varok“ — det var hans Ogenavn — sad som i Vunden af en Gryde. Det var naturligvis vor Mening, at der ikke skulde bestilles mere i den Time; Passiaren gik lystigt, og der blev holdt alstensk Sjov. I Naboklassen var Sick, han gik som sædvanlig frem og tilbage, og hver Gang han kom hen til Døren til vor Klasse, stirrede han gennem Ruden ind til os, og da Passiaren blev mere og mere højroestet, daskede han tilsidst med sine fede Fingre paa Ruden for at gøre os opmærksom paa sig. Og da heller ikke dette hjalp, men snarere forøgede vor Munterhed, lukkede han tilsidst Døren op, traadte halvt ind i vor Klasse og brøste: „Stille herinde, man kan ikke høre Drenlyd for jeres Spektakel!“ Saa dukkede Varok endelig op af Dybet og sagde, halvt sly og halvt fornærmet, paa sit fynste Maal: „Jamen, Hr. Sick, je æ her ju.“ Hvortil denne replicerede: „Aa, jeg ber Tusinde Gange om Forladelse; jeg troede saamænd ikke, der var nogen Lærer herinde!“ Hvad han naturligvis meget godt vidste, at der var. — Saa distraet som Sick var, maatte han selvfølgelig ofte blive Genstand for Disciplenes „Drift“, der stundom var grovformet nok. Han kom saaledes en Eftemiddag ind til en Time i 6. Kl., hængte som sædvanlig sit Dvertøj paa Krogen, skubbede sine Galosker af — et Par umaadelige Baade — og anbragte dem ved Siden af Bornholmeruret, der havde sin Plads i denne Klasse. I Løbet af Timen blev de listet ind i Rummet under Urkassen, saa de trods deres Stør-

relse var usynlige udefra. Da Klokken ringede, tog Sick Dvertøjet paa og gik ud af Døren, formentlig uden at tænke Galoskerne en Tanke, da han ikke saa noget til dem. Da der var gaaet saa lang Tid, at han maatte antages at være kommet ud af Skolen — det var den sidste Time — blev Galoskerne taget frem fra deres Skjul, smidt ud paa Gangen og derfra sparket ned ad Trapperne ud paa Legepladsen, indtil de havnede i Pissfoiret. Og Sick var klog nok til aldrig at spørge efter sine Galosker.

Alene paa Grund af sin Distraktion vilde Sick have været umulig som Lærer for Vorn, ikke en Gang i Mellemklasserne var der Orden eller Opmærksomhed i hans Timer, og værre blev det i Fransktimerne i 7. Kl., da Fransk ikke hørte til Examenfagene. Men desuden havde han ikke den fjerneste Forestilling om den simpleste Undervisningsteknik. Han var vistnok nærsynet, men brugte ikke Brillen, og derfor skat han Næsen helt ned i Vogen, naar han sad paa Katedret; eller han holdt Vogen helt op foran Ansigtet, naar han sejlede frem og tilbage i Passagen mellem Vordene og Binduerne; han talte hurtigt og flydende uden Spor af Nuancering, uden nogen sinde at have eller sænke Stemmen, uden at præcisere noget og uden at gøre noget Forsøg paa at sikre sig vor Opmærksomhed. Hvordan vi kan have lært saa meget Græsk af ham i 5. og 6. Kl., at der kunde bygges videre paa det i 7. Kl., er mig en Gaade. Som forstøffet klassisk Filolog underviste han i Fransk, som om det var et dødt Sprog; naar han gennemgik Lektien, læste han ganske flygtigt hvert Punktum op, før han oversatte det; men ved Overhøringen forlangte han aldrig Oplysning af os, naar lige undtages de første Maaneder i 3. Kl., og vi kom derfor aldrig til at læse en fransk Sætning i Sammenhæng — kun ved Grammatiklæsningen fik vi Lejlighed til at udtale de franske Lyde, og det endda kun saa som saa. Det endte da ogsaa med Forstrækkelse, da Madvig paa en Inspektionsrejse overværede en Fransktimer i 7. Kl. og selvfølgelig forlangte, at vi skulde læse Lektien op, før vi oversatte den; det blev den ynkkeligste Haffemad, og kun een Klasse sig nogenlunde, fordi han som Varn havde haft fransk Bonne! Personlig stod jeg isvrigt i det bedste Forhold til Sick, og i 7. Kl. tilbød han endogsaa mig og en af mine Kammerater (Dr. Thomas Warfoed i Svendborg) at læse noget Fransk med os uden for Skoletiden. Vi tog naturligvis med Tak mod dette Tilbud og mødte efter

Aftale en Dag i hans Hjem. Vi blev anbragt ved et Bord med hver sit Exemplar af Molière's „Don Juan“, selv slængte Sid sig i en „amerikansk Gynge stol“ med et 3dje Exemplar, og efter nogle faa indledende Bemærkninger om Molière gav han sig til at oversætte Komædien paa Dansk, mens vi fulgte med i vore Bøger — det var, hvad han forstod ved Undervisning i et levende Sprog! Jeg husker ikke, hvordan og hvorfor denne velmente, men ganske misforstaaede Undervisning hørte op. Da jeg forlod Skolen, havde jeg lært saa meget Fransk, at jeg kunde bruge franske Lærebøger til mit Fagstudium (Matematik) — men dertil behøvedes selvsagt kun et Minimum af sproglige Kundskaber; det var et temmelig paubert Udbytte af 7 Aars Skoleundervisning i Fransk.

II. Hans Henrik Lefolii

havde været Overlærer i Rønne, til han i 1851 blev forflyttet til Odense, og derfra kom han i 1866 til Viborg som Rektor for Katedralskolen der. Han var min Lærer i Dansk i de 4 nederste Klasser samt i Latin i 5.—6. Kl.; og jeg har i hele mit senere Liv følt mig i Taknemmelighedsgæld til ham for hans Undervisning i hine seks Aar. Han var en Mand af Middelhøjde, med blond Fuldstæg, lille Næse, lyseblaa Øjne, saa tyndt Haar, at han paa Skolen altid bar en sort Fløjelskælle. Han var altid sortklædt, og i Stedet for Frakke sled han stundom en gammel Livkjole; han brugte ikke de sædvanlige Fademordere, men en enorm, nedfaldende Flip og derunder et bredt hvidt Halstørklæde, der var bundet i en stor Knude eller Sløjfe med lange nedhængende Ender. Han gik altid med en sort, bredskygget, langhaaret Bulehat, en saakaldet „Grundtvigianerhat“, der dengang var et Kendemærke for de mere fremstaaende Højskolemænd og andre Grundtvigianere. Naar han i denne Mondur skred hen ad Gaden med faste Skridt, med en Stok i højre Haand og i Regelen en tyk Bunke Stilebøger under venstre Arm, var han unægtelig en Original at se paa, især naar han havde Livkjole paa og ingen Overfrakke; han vilde have været et Fund for Karikaturtegnere, om der dengang havde eksisteret nogen. Han satte altsaa sin Hat, som han vilde, og det havde han selvsølgelig Lov til, hvis han ikke havde været Børnelærer.

Lefolii var ganske usnobbet, og han var en gløddende Fremskridtsmand, vistnok paa alle Omraader, men i alt Fald i alle Skolespørgsmaal. Det var

saaledes paa hans Initiativ, at de daglige Karakterer og Maanedskaraktererne (med tilhørende Omflytning!) blev afskaffet i 1860 og erstattet med Vidnesbyrd 4 à 5 Gange om Aaret, mens Karaktererne selvsølgelig blev bibeholdt ved Examineringerne, baade ved Aarsprøven og Halvaarsprøven, der afholdtes midt i Januar og derfor fastede sin Slagkygge over Juleferien. Denne indgribende og for Undervisningen heldbringende Reform havde været drøftet paa adskillige Lærermøder, før den blev endelig vedtaget med 9 Stemmer mod 3; jeg ved ikke, om den overlevede Mesfer. I sit lange Skoleliv har Lefolii ogsaa slaaet mange drabelige Slag for Afstæffelsen af latinsk Stil og for en betydelig Indskrænkning i det hele taget af de klassiske Oldtidsprog i Skolerne. I politisk Henseende var han sikkert nok Venstremand, hvad jeg slutter af hans nære Forhold til Fri- og Højskolebevægelsen; man har ogsaa fortalt mig, at han engang, mens han var Rektor i Viborg, gik med i Socialdemokraternes Tog en Grundlovsdag, naturligvis til stor Forargelse for Byens mange civile og militære Embedsmænd.

Jeg er ikke helt vis paa det, men jeg tror nok, at Lefolii var af islandskt Æt, og sikkert er det, at han nærede stor Forkærlighed for alt, hvad der var gammelnordisk — deraf hans Skolenavn „olim“. Han hentebe derfor altid Terten til Genfortællingsstilene fra en eller anden islandsk Saga, som han havde oversat og bearbejdet til dette Brug, f. Ex. Grettis Saga og Njals Saga; og han satte os godt ind i de gamle Islænderes Levevis. Han tilbød ogsaa Disciplene i 7. Kl. at undervise dem i Oldnordisk i 2 ugtl. Aftentimer. Jeg har ofte fortrudt, at jeg ikke tog mod dette Tilbud, men foretrak et andet, som ogsaa blev gjort os, nemlig Undervisning i Engelsk — „det Sprog for Handelsrejsende“, som det dengang foragtelig kaldtes. Vi begyndte med en udmærket dygtig Lærer, Dyl. Burd; men da han paa Grund af Sygdom (Tuberkulose) snart maatte rejse til Syden, fik han som Vikar den unge Cand. philol. O. Laursen, en smuk og sympatisk Mand, men ganske uprøvet som Lærer, og saa løb det hele ud i Sandet.

Lefolii var stærkt nationalt sindet og hadede af et godt Hjerte alt, hvad der var tysk, hvorfor han ogsaa bestræbte sig for at rense Moderemaallet for alle Germanismer. Det kunde være rimeligt, at han rasede, naar vi oversatte det latinske socii ved „Vundsforvante“ — stent vor Lærebog i Historie vistnok endnu havde dette Ord i Stedet for

„Forbundsfæller“, eller naar vi f. Ex. kaldte Bedbend for Efeu. Men han gik over Stregen, naar han selvraadigt fordanskede Disciplenes Navne og f. Ex. kaldte Schiær for Stær eller skrev mit Navn med y i Stedet for ü. Det er med velbe raad Hu, at jeg har brugt Ordene „rase,“ og „gaa over Stregen“; for det var Lefolii's Hovedfejlsom Pædagog, at han havde et altfor voldsomt Temperament, der udladede sig i Tordentaler baade i Utdid og i Tide, og som derfor ofte skød langt over Maalet. Derved skræmte han sine Disciple og blev mere frygtet end afholdt, uagtet han vistnok havde den bedste Vilje til at komme til at staa i et godt Forhold til dem. Han viste dette paa forskellig Maade, f. Ex. naar han stundom overtog Tilsynet paa Legepladsen i Stedet for Skolens Inspektør; saa forsøgte han altid at sætte Lege i Gang mellem de yngre Disciple — noget, som aldrig kunde falde Inspektør ind. Men han havde dog ikke det rigtige Tag paa Børn. Det hang maaste noget sammen med, at han ikke selv havde Børn den Gang; han var Enkemand, men gittede sig et af de sidste Aar, han var i Ddense, med Forstanderinden for et af Byens Højskolestuer, og i dette Ægteskab kom der Børn. — Lefolii vilde ogsaa gerne tage sig af sine Disciples seyuelle Opdragelse, for saa vidt som han lejlighedsvis advarede dem mod de kønslige Forvildelser, navnlig Manusuprationer, som desværre ofte gaar i Svang i Skolerne; men han gjorde det paa en saa klodset og ufin Maade, at hans Advarselsvisnok kun bar ringe Frugt. Første Gang, han i min Klasse kom ind paa dette Emne, var i en Dansktime i 4. Kl., mens vi læste Vlichers Novelle „Telse“. Den begynder jo med at skildre, hvordan Telse en Vinternat staar op af sin Seng og lukker Ditzmarsterbonden Reimer ind i sit Kammer gennem Binduet. Saa skete det, at en af Disciplene skubbede til sin Nabo med Albuen; det skulde naturligvis have været ganske gedulgt, men Lefolii opdagede det strax med sit skarpe Blik, og saa exploderede han i et voldsomt Raseri. Hvor han dog raabte op! Som saa ofte før begyndte han saaledes: „Det er en Spot og en Spe, en Skam og en Skandale!“ Og saa overfaldt han den arme Synder med de groveste Beskyldninger, som om han var den værste Skørlevner, og han spaaede ham, at han vilde blive en Døgenigt, der Dagen lang laa i sin Slaabrok paa en Divan og læste utugtige Romaner og tilbragte Natterne med Sviren og Sværmen. Efter denne Ubladning gik Gassen nogenlunde af ham, men han havde paa Forhaand forspildt Virk-

ningen af den Formaningstale, han derpaa holdt til hele Klassen, mest fordi vi var forbitrede over den ilde Medfart, vor Kammerat havde lidt. I 5. og 6. Kl. havde vi, som ovenfor bemærket, Lefolii i Latin, og vi læste bl. a. Ciceros Taler mod Catilina. I disse skildrer Cicero jo med de mørkeste Farver Sædernes Forsald i Rom og omtaler bl. a. uden Sky den blandt Catilinas forvorne Tilhængere udbredte Homosexualisme (en højst passende Læsning for 15 Aars Drengene!); saa vidt jeg husker, siger han et Sted ligefrem: „vir amat virum“. Under Læsningen heraf greb Lefolii paa ny Lejligheden til at holde en Tordentale mod de hemmelige Synder, som han maaste forme de, at nogle af Klasens Disciple var forfaldne til, i Stedet for at behandle dette vanskelige Emne i Enrum med den enkelte, som han muligvis havde fattet Mistanke til, og som maaste trænge til Hjælp og Støtte. Sikker nok havde han den bedste Vilje til at hjælpe de unge, men han manglede bl. a. ganske den fornødne Takt.

Lefolii var sig sit Lærerkald bevidst, og han gik med Liv og Sjæl op i det; hans Undervisning var i enhver Henseende mønstergyldig, og jeg har i mit lange Skoleliv ikke truffet nogen Lærer, der var hans Overmand. Saa snart han var kommet ind i Klassen, gik han med raske Skridt op til Katedret, luffede en tyk Otkavbog op, der var fyldt med Notitser, og tog saa strax fat paa det Pensum, som han havde forberedt og bestemt at gennemgaa i den Time — altsaa uden at stille det irriterende Spørgsmaal til Klasens Ordensdug: „Naa, hvad har vi saa til i Dag?“, som viser, at vedkommende Lærer møder uforberedt til Timen. Han hadede alt Ramseri og forlangte derfor ikke, at vi f. Ex. skulde lære en eneste Ramsel i den danske Formlære; selv i latinsk Grammatik undgik han det saa vidt muligt, og var det absolut nødvendigt, satte han ofte en Slags Melodi til den, saa vi lettere kunde huske den. Han brugte ofte „Klasseundervisning“ — paa et Tidspunkt, da denne Undervisningsform her hjemme knap nok var kendt af Navn — og holdt derved vor Opmærksomhed fangen. Og hvor det var gør ligt og hensigtsmæssigt, brugte han den Metode, der i Lærebøger om Pædagogik kaldes den heuristiske, Opdagemetoden, som Herbert Spencer kalder den. I dansk Sproglære f. Ex. lod han os aldrig lære en Regel, før vi selv havde udledt den af en Mængde af ham opgivne Exempler; og naar Regelen saaledes var udfundet, lod han omvendt os selv lave Exempler paa dens Anvendelse. Først

naar han var vis paa, at vi virkelig havde til-
egnet os Regelen i Form og Indhold, lod han
os slaa den efter i Lærebogen (forfattet af ham
selv); men han gav os den aldrig for som Lektie.
Delvis gif han frem paa samme Maade ved sin
Undervisning i den latinske Syntax. Og man har
fortalt mig, at han ogsaa ved den fakultative Un-
dervisning i Oldnordisk i 7. Kl. brugte samme
Metode, saa at Disciplene, under hans Vejled-
ning naturligvis, selv lavede sig et Skema over
den fornødne oldnordiske Grammatik uden at have
nogen trykt Lærebog heri. Først da Skoleordningen
af 1871 indførte Oldnordisk som obligatorisk Fag
paa begge Linier, maatte Disciplene anskaffe sig
en stor Formlære, udarbejdet af Universitetslæreren
i Faget, Professor Wimmer, og Grammatik-
terperiet kom derved i Højsædet, ogsaa ved denne
Sprogundervisning.

I Latin læste vi i disse Klasser Skrifter af
Cæsar, Cicero, Livius, Vergil og Dvid. Af Livius
huster jeg ikke stort andet end, at Texten ret hyp-
pigst blev afbrudt af Priffer som Tegn paa, at
der manglede noget, der var gaaet tabt; at jeg
kun har bevaret et overmaade svagt Indtryk baade
af Vneiden og af Metamorfoferne, skal ikke læg-
ges Lefolii til Last. Derimod huster jeg ganske
tydeligt, at han, da han engang gennemgik en
Lektie i Vneiden for os, pludselig stoppede op og
betænkte sig lidt, hvorpaa han sagde: „Jeg kom-
mer i Tanker om, at dette maaske ogsaa kan for-
staas paa en anden Maade; jeg skal tale med
Professoren derom“. Det gjorde et dybt Indtryk
paa os, at en Lærer vilde indrømme, at der var
noget, han ikke var helt sikker i. Men det var jo
blot et Udslag af hans fuldkomne Loyalitet og
Usnobbedhed. Han forlangte — i Modsætning til
Messer — at vi skulde oversætte de latinske
Texter, i alt Fald de prosaiske, paa det bedst mulige
Dansk, selv om Oversættelsen derved stundom blev tem-
melig fri, og det var ikke altid helt let at tilfreds-
stille ham i denne Henseende. Vi skrev baade Hjem-
mestile og Skolestile, men uden at bruge nogen
trykt Samling af Stiløvelser. Texten til de første
var smaa lette Fortællinger, som han dikterede os
og omhyggelig gennemgik, før han gav os dem
for til Oversættelse hjemme; og Skolestilene be-
stod af løse Sætninger, som han selv havde dannet
til Indøvelse af bestemte grammatiske Regler. Alt
var saaledes forberedt og planlagt med den største
Omhu. Iøvrigt var de Timer, hvori vi skrev Skole-
stile, ikke alle lige behagelige, da han havde den
upædagogiske Bane at gaa omkring og kikke os

over Skuldrene for at se, hvad vi havde skrevet;
det gjorde os selvfølgelig nervøse, og det kunde
ogfsaa hænde, at han gav sit Mishag til Kende
i et Brøl, naar han opdagede en Bommert.

Før Lefolii havde vi haft en Latinlærer, som
jeg nok tør sige var hans polære Modsætning
i alle Henseender, nemlig Udj. Silfverberg;
det var den første Lærer, jeg saa, da jeg Dagen
efter Sommerferien i 1859 indfandt mig som Di-
scipel i Odense Katedralskole og kom op paa 1ste
Sal, hvor saa godt som alle Klasseværelserne laa.
Han gif frem og tilbage paa Gangen i sin for-
nemme Holdning og med venstre Haand paa Ryg-
gen. Han fulgtes med en uhyre høj og skindmager
Mand, Skolens Skrive- og Tegnelærer, Amts-
fuldmægtig Jastrau, der bar en brun Paryk og
havde et stægløst, furet og meget højt Ansigt, der
nok kunde skræmme en 10 Aars Dreng, der kom
fra Kealstolen i Kerteminde. Jeg blev derfor gan-
ske benøvet, da jeg saa ham træde ind i min Klasse
til den allerførste Time. Men man skal ikke skue
Hunden paa Haarene: det viste sig hurtigt, at
han var en overmaade rar og venuesæl Mand,
der kom godt ud af det med sine Disciple, selv
om han nok af og til kunde smække en over Ting-
rene med Linealen; men det tog vi os ikke saa
nær, det syntes dengang at høre med til Profes-
sionen. Paa Grund af sin Magerhed og Længde,
der blev endnu større derved, at han som oftest
gif med høj Hat, kaldtes han „Kost“. Han var
iøvrigt meget musikalsk, og denne Egenkab gif i
Arv til hans tre Sønner, af hvilke den ene blev
egl. Operasanger. Jeg drømte dengang ikke om,
at det 58 Aar senere skulde falde i min Lod at
dimittere fra Helsingør Skole denne Mandes Søn-
nesøns Søn, den nu kendte Marineflyver, Søljt-
nant Jastrau.

Silfverberg fik jeg først 2 Aar senere til Lærer;
jeg havde ham i Begynderklasserne i Latin og
Græsk, Latin i 3. og 4. Kl., Græsk i 4. Kl. Han
var en ganske statelig Mand at se til, ret høj og
rank, med Kindstæg, romersk Profil, skaldet og
derfor altid med Kalot i Timerne; han havde svage
Djine, hvorfor han styggede for dem med højre
Haand, naar han sad paa Katedret. Han snuste
stærkt og havde Snustobakdaafen staaende paa
Katedret eller i venstre Haand, naar han gif frem
og tilbage i Klassen svingende med Krabassen
d. v. s. en Lineal i højre Haand. Han underviste
efter den fra den gamle Latinskole nedarvede Re-
cept „Latin og Kto“. Det hagtede med Lusfinger

eller Slag med Linealen paa Ryggen eller Fingrene; ja, undertiden brugte han endogsaa en Tapp, som han halede op af Taffelommen. Ved denne haardhændede Behandling af sine Disciple havde han skaffet sig Dgenavnet „Smeden“; han havde ogsaa et andet, nemlig „Kimes“, hvis Oprindelse er mig ubekendt. Vi var aldrig uopmærksomme og gjorde heller aldrig nogen Løjer i hans Timer, dertil var vor Frygt for ham altfor stor; men det kunde jo hændes, at en eller anden snublede eller gjorde en Fejl i de utallige Ramser, vi skulde lære i den latinske Formlære (senere ogsaa i den græske), og det blev prompt betalt med en Kus-sing. Han var Vebersvend og havde ikke Begreb om Børns Sjæleliv; hvad der kun var en Følge af Forfjamstelse eller Frygt, mente han skyldtes Dovenskab. Det hed sig, at han var sygelig og havde en Rygmarvslidelse; kan være, men det kunde hans Disciple da ikke gøre for. Det tør vel nok betegnes som en Svaghed af Rektor, at han aldrig greb ind; for han kunde umuligt være uvidende om hans Behandling af Disciplene, selv om ingen ligefrem turde klage over den. Dværtimod klagede Smeden engang over os og vor „Dovenskab“ til Messer, og den arme Mand maatte ind i en Græsktime og høre paa hans Jeremiader over, hvor umulige vi var. Vor humane Rektor var aabenbart ikke glad ved Situationen, men paa Embeds Vegne maatte han naturligvis holde en Formaningstale til os, selv om han maaste i sit indre misbilligede Klagerens Metode og tænkte, at han hellere skulde prøve en anden. Nok muligt, at min Klasse var et usædvanlig daarligt Hold, og Smeden maa da siges at have spillet Rollen som Udsmider af dem, der efter hans Mening ikke egnede sig til at gaa i de studerende Klasser. Vi var 18 Disciple i 3. stud. Klasse; af dem opnaaede kun 4 at faa Afgangsexamen, de 3 endda med 1 Aars Forsinkelse. Af Resten gik nogle efterhaanden over i Realklasserne og gik ud med Realafgangsexamen, andre drybsede lidt efter lidt ud af Skolen uden nogen afsluttende Examen.

Hvad vi lærte af Latin i 3. og 4. Kl. sad unægtelig fast, saa fast, at det kom os til Gode i de følgende Klasser, og for mit Bedkommende saa fast, at min Hjerne aldrig senere har kunnet slippe af med den latinske Formlære, uden at jeg dog har haft nogen Glæde af den. Af den græske er der derimod intet nævneværdigt tilbage.

Silfverberg var Skolens Inspektør og førte som saadan Tilsynet paa Legepladsen. Han besørgebe det ved at gaa frem og tilbage ad en af Diago-

nalerne i den firkantede Plads, uden tilsyneladende at bekymre sig videre om, hvad der foregik omkring ham, uagtet der af og til foresaldt Oprin, der nu til Dags vilde være ganske utænkelige. Der var saaledes enkelte Disciple af jødiske Forældre, bl. a. en, der hed Jacob; det hændte flere Gange, at hans Kammerater uden nogen som helst Foranledning, ganske spontant fandt paa, at nu skulde Jacob døbes. Saa slæbte de ham hen til Vandposten og holdt hans Hovede under Hanen, indtil hans krøllede Haar var helt gennemblødt; saa tørrede han sig med sit Lommetørklæde og stillede sig smaagrædende opad Muren — men i næste Frikvartier var det glemt, og det gode Forhold til Kammeraterne genoprettet, tilsyneladende i alt Fald! Det er dog ganske ubegribeligt, at Inspektør slet ikke skulde have observeret disse raa Løjer; men maaste lod han kun saadan. — Rytet om den Duel, som Professor Feilberg har fortalt om i vort Blad, naaede kun i svage Dønninger ned til os i de laveste Klasser. Det er ogsaa kun utydeligt, at jeg minde Enkelthederne ved en anden større Affære, der vakte Opsigt i min Skoletid, nemlig da Georg Sief, Gobbes yngste Søn, og Emil Silfverberg, Kimes's Broder søn, stak af; der var naturligvis en Dame, som de begge var forlobt i, med i Spillet. De kom dog ikke længere end til Kiel, saa vidt jeg ved; der maatte de stoppe op af Mangel paa Penge, og saa blev de returneret til Hjemmene og Skolen. Hvad Straf de fik, har jeg aldrig hørt noget om. Jeg omtaler kun denne Affære, fordi den gav Anledning til en lille Festslighed paa Legepladsen den Dag, de igen mødte paa Skolen, eller maaste var det først Aarsdagen for deres Flugt. Den blev holdt af deres Kammerater i den Krog af Pladsen, der stødte op til Rektors Gaardsplads, og blev indledet med, at der ganske dæmpet blev affunget en i Dagens Anledning skrevet Sang, og derefter blev der spist „Brunsvigere“ fra Ipsens Vageri. Og imens spantulerede Kimes, Dydens Bogter, frem og tilbage med stoist Ligegyldighed for sine Dmgivelser. (Sluttet)

Dansk Stil

af Martin Knudsen.

Discipel i Odense Kathedralskole 1884—1890.

De danske Stile, som jeg skrev i Skolen, voldte mig meget Besvær. Jeg maatte tænke længe for at finde paa en passende Begyndelse og endnu

længere for at finde paa en passende Afslutning, og stort andet kom Stilen ikke til at bestaa af. Efter min Mening var Resultatet af min Stilskrivning ganske ordentlig, men denne Mening deltes ikke af Læreren, hvilket tydeligt fremgik af de Karakterer, som jeg fik for Stilene. Da det var Lærerens Dom og ikke min egen, det kom an paa i denne Sag, og da der saaledes var et aabenbart Misforhold mellem mine Anstrengelser og Resultaterne deraf, kom jeg efterhaanden til den Erkendelse, at jeg ikke egnede mig til at skrive Stil. Jeg gjorde mig vedblivende den største Umage, men det var med stor Ulyst, jeg tog fat paa Arbejdet. Denne Ulyst til at skrive har siden fulgt mig, thi jeg maa erkende, at de mange Skolestile og de mange andre Stile, som jeg siden har skrevet, mangler noget væsentligt, noget afgørende for at være gode. Hvad der mangler, gif ikke op for mig i Skoletiden, og siden har jeg heller ikke kunnet faa Djet op derfor. Jeg er derfor ganske klar over, at den Stil, som jeg nu skal skrive, kommer til at ligne mine tidligere, at den følgerig ikke bliver god, og at jeg vil faa en daarlig Karakter for den. Dette Resultat er paa Forhaand ganske givet, da Stilen skal handle om Følelser, og da jeg afgjort ikke egner mig til at skildre saadanne.

Ovenstaaende hører ikke med til Stilen, det skal kun tjene som en Undskyldning for, at den ikke er blevet bedre. Nu begynder den med Dverstriften:

En Skolediscipels Følelser for Lærerne.

Indledning: Hvad en Discipel føler for Lærerne retter sig i første Linie efter Disciplens aandelige habitus og i nogen, men i langt mindre Grad efter Lærerens Egenstaber. Da jeg nu kender mine egne Tanker og Følelser bedre, end jeg kender mine Meddiscipels, vil jeg indskrænke mig til at skildre dem.

Mine Følelser: Enhver af Lærerne vakte min Beundring paa en eller anden Maade. Det var mig ganske uforstaaeligt, at Historielæreren Hr. Gredsted kunde alle de Aarstal og alle de Begivenheder, som stod omtalt i Historiebogen, og kunde dem udenad i den rigtige Rækkefølge. Min Beundring for denne Kunststabsfylde steg, naar Hr. Gredsted fortalte en Del Aarstal og Episoder, som ikke stod i Bogen. Til denne Beundring sluttede sig en stærk Følelse af min egen Ringhed og min Mangel paa Evne til at lære Historie udover det at lære Dagens Lektie. Saaledes opstod der hos mig en vis Frygt for Hr. Gredsteds Stor-

hed og bange Anelser for, hvorledes det skulde gaa mig til Eksamen. At jeg ikke kan lære Historie, har jeg siden min Skolegang haft Lejlighed til at dokumentere, eftersom jeg med Lars Mellemrum hat haft Anledning til at lære den danske Kongerække 5, skrive fem Gange. Hver Gang har jeg maattet lære den paany, og nu har jeg glemt den igen.

Denne Blanding af Beundring og Frygt, som jeg følte for Hr. Gredsted, følte jeg ogsaa for de fleste andre Lærere. Hr. Strøm var vor Lærer i Geografi, Zoologi og Botanik, d. v. s. Fag, som aldeles afgjort laa udenfor min Horisont, og det vil endda ikke forbyse min Meddisciple, at min Følelse overfor Hr. Strøm i Hovedsagen var Frygt. Hertil bidrog maaske ogsaa Hr. Strøms faste Haand, skønt jeg sjelden fik den at føle. Han har sikkert regnet mig blandt de artige Dørn og haft den rigtige Opfattelse af, at hos mig var det Evne, og ikke den gode Villie, som det stortede paa.

Undervisning i Sprog opfattede jeg nærmest som en Forpligtigelse til at lære Gloser og Grammatik. Ingen af Delene kunde jeg rigtig magte. Jeg beundrede Sproglærerne, og jeg frygtede dem, naar lige undtages Hr. Raas, der vandt min Tillid, jeg ved ikke hvornaar, hvorfor eller hvordan. Derved blev baade Beundringen og Frygten trængt i Baggrunden af denne Tillidsfølelse. Det burde jeg naturligtvis have sagt ham, om ikke i Skolen saa senere, men det har jeg aldrig faaet sagt, formodentlig i Opfattelsen af, at det maatte være en Lærer ganske ligegyldigt, om en Disciple føler saadan eller saadan for ham.

Uf det her anførte vil fremgaa, at mine Følelser for Lærerne var stærkt blandede, og at min Skolegang var idel Vedrøvelighed. Dette Billede er dog ikke ganske korrekt, thi jeg har endnu ikke omtalt Matematiklæreren Hr. Kragh eller Fysiklæreren Hr. Schmidt.

Hr. Krag staar for mig som den personificerede Ufejlsbarlighed. Han begik aldrig en Fejl, naar han gennemgik noget for os, han var aldrig uretfærdig i sin Dom over os. Han var saa elskværdig og venlig, men paa samme Tid saa utilnærmelig, at han kom til at staa for mig som et højere Væsen. Derved blev jeg den bedste Beundring, der ikke var blandet med det mindste Spor af Frygt. Jeg følte oprigtig Sorg, da han blev syg og døde, og vilde gerne eje noget, som havde tilhørt ham. I den Anledning købte jeg i et Antikvariat en Logoritmabel, i hvilken Krag havde skrevet sit Navn paa første

Side. Vogen har jeg endnu, men den er efterhaanden blevet slidt og Bladene gulner ligesom mine Minder om Hr. Kragh.

Fysiklæreren Hr. Schmidt kunde jeg godt lide. Han var altid venlig imod mig og roste mig, naar jeg havde afleveret den sidste Del af Lektien, efter at han havde malet med nogle andre for at faa dem til at forstaa den første Del. Naar den første halve Time var gaaet paa denne Maade, fortalte Hr. Schmidt os om sine Rejser, eller han talte med os om Dagens Spørgsmaal, og saaledes underholdt han sig ofte med os om Ting, der ikke kom Fysiken ved. En Dag talte han med os om, hvad vi vilde være, naar vi blev store, og han havde da et Forslag til hver enkelt, vi var nemlig ikke saa mange i Klassen. Da han kom til mig, sagde han; „Ja, hvad du skal være, det ved jeg i Grunden ikke rigtig, men en Ting maa du sørge for ikke at blive, og det er Professor, for det at være Professor, det er et Slid og et Hundeliv“. — Hr. Schmidt var den eneste af Lærerne, der indbød mig til Besøg i Hjemmet, og hans Venlighed virkede stærkt paa mig, saa jeg kom til at føle en virkelig Hengivenhed for ham. Derfor bedrøvede det mig meget, at jeg maatte gøre ham Sorg ved Studentereksamen, thi da viste det sig, at jeg var temmelig blank i de Fysikspørgsmaal, som blev forelagt mig, og Hr. Schmidt maatte give mig de daarligste Karakterer, som jeg fik til den Eksamen. Ja, for at være helt korrekt maa jeg dog tilstaa, at jeg fik en endnu daarligere Karakter i Dansk Stil. I Sprog og Historie derimod var jeg heldig udover al Forventning og al Fortjeneste, men det vedkommer nu ikke Hr. Schmidt eller mine Kundskaaber i hans Fag.

Slutning: Før jeg skriver denne Slutning, har jeg gennemlæst Stilen, og jeg er ganske klar over, at jeg maa faa en daarlig Karakter. Jeg har allerede fundet en meget graverende Fejl, og det er en Fejl, som vanskeligt lader sig rette. Jeg ser nemlig, at jeg har skrevet saa meget om mig selv og meget lidt om andre. Det passer sig ikke, at det vrimler med „jeg“ i en dansk Stil, og jeg ved godt, at det er malplaceret i alle Livets Forhold. I Bevidstheden om at mit Produkt ikke er bedre værd, tager jeg frejdigt mod de røde Streger, som kommer, og mod Lærernes overbærende Smil, idet jeg tilføjer, at det aldrig var faldet mig ind at skrive Stilen, hvis jeg ikke følte, at jeg var nødt til at gøre det. Vor udmærkede Formand i Odenseanersamfundet Hr. Direktør Algerholm for-

langte nemlig med en Blanding af Bestemthed og Venlighed, at jeg skulde skrive lidt til Tidsskriftet. Jeg følte mig da i ganske samme Sindstilstand som i min Skoletid, naar jeg havde faaet en dansk Stil for, og jeg tænkte med Gru paa Arbejdet og Resultatet. Lige saa lidt som jeg i Skolen turde vægre mig ved at skrive mine Stile, lige saa lidt tør jeg nu vægre mig ved at skrive denne, thi Formanden ved bedst, hvad der tjener til Fremme af vort kære Odenseaner-Samfund og dets udmærkede Tidsskrift, og man maa selvfølgelig rette sig efter hans Ønske. At Formanden i dette Tilfælde har taget Fejl af Midlet og Manden, bør ikke bebrejdes ham for stærkt, det er blot den Undtagelse, der bekræfter Regelen om, at han altid forstaaer at anvende de rette Kræfter og at finde paa, hvad der kan styrke Sammenholdet i vort Samfund.

Et Par Skolehistorier.

Af Provst Simon Hansen, Helsingør.

Vi, der blev Studenter i Midten af 80'erne, vil mindes de to Gymnasitilklærere Laurigen og Holm (Hulm og Kaber, som vi kaldte dem).

Jeg vil gerne drage et Par Minder frem om disse to dygtige og sympatetiske Mænd.

Jeg boede hele min Skoletid hos Laurigen, der tillige var Lærer ved Folkeskolen og Journalist (Nationaltidende).

Han var i Slægt med Laurids Skau og talte med udpræget sønderjysk Accent. Han var gift med en fint musikalsk begavet Dame, der spillede en vis Rolle i musikalske Kredse i Odense; hun var en Søster til Kordegn Nielsen og Bogtrykker Nielsen (Firmaet Nielsen & Lüdicke).

I de første Aar boede vi paa Skolen i Klara-gade; hos et Par gamle Damer i samme Gaard boede en Slægtning af mig, den senere Kaptain og Folketingsmand Egil Jørgensen. Længere tilbage i Skolegaarden boede Lærer Thrige, hvis lille Søn Thomas vi var flemme til at drille. Jeg ser endnu Lærer Thriges fine Skikkelse for mig, naar han sagde: „I maa ikke drille lille Thomas.“ Naar „lille Thomas“ blev trods Drillerierne til den store Fabrikant Thomas V. Thrige, hvis Navn jeg læser paa Tagene paa den gamle Nytterkaserne, hvergang jeg fører med Toget forbi Odense, og hvis Motorer jeg hører „tøffe“ i Fisterbaade heroppe ved Dresund.

Lærer Laurigen var Friluftsmenneske, og tit, naar han kom fra Skole om Eftermiddagen, kaldte han paa os Drengene og sagde: „Nu skal vi spille Vold!“ Voldspillet bestod i, at vi skulde se, hvem der kunde kaste Volden højest og saa gribe den, naar den faldt ned. Han havde en utrolig Færdighed, jeg tror, han kunde have kastet Volden over St. Knud. Naar vi saa undlod at gribe den, fordi det gjorde ondt i Haanden, sagde han: „J er fejge og blødagtige Drengene.“

Han kunde ogsaa finde paa at kalde paa os Kl. 4—5 Søndag Morgen i Sommertiden. Saa skulde vi ud i „Guds frie Natur“ som han sagde. Disse Ture gik i Regelen ad Nasumkanten, Kanalen eller Næsbyhoved. Naar vi saa var kommet langt uden for Byen, respekterede vi hverken Vej eller Sti, men gik, hvor vi havde Lyst, over Korn- og Græsmarker.

Jeg mindes en saadan Morgen — det var et godt Stykke paa den anden Side Næsbyhoved Skov. Vi gik hen over en tilsaaet Kornmark, hvor Sæden allerede var kommen højt op. Da saa vi oppe fra et Hegn Vonden komme ned mod os. Situationen var ikke gunstig. Vi Drengene havde mest Lyst til at „smøre Hæser“. Men Laurigen sagde: „J skal blive Drengene! Jeg skal nok klare det.“ Da vi var et Hundrede Alen fra Vonden; sagde han til os: „Kan I se, Drengene, han er meget vred. Det kan I se paa hans raske Gang; thi han er gammel og kunde ikke gaa saa stærkt, hvis han ikke var vred, meget vred. Men nu skal I se, hvordan vi skal behandle en vred Mand. Vi skal samle gloende Kul paa hans Hoved.“

Jeg kendte den Gang ikke dette bibelske Udtryk, men fik heller ikke Tid til at spekulere over det; thi nu hørte jeg ham med sin sønderjyske Dialekt raabe til Vonden: „God Morgen, god Morgen, min kære Mand! De er ude at takke Deres Gud og Skaber for al den Betsignelse, han lader gro paa Deres Marker. Og det er godt at begynde Dagen med Tak. De huster jo nok, det hedder: „Sig altid Gud og Faderen Tak!“ Naar Danmarks Vønder kunde takke Gud bedre, vilde ogsaa deres Marker bære bedre Sæd. Se Deres Næbos Mark der, hvor mange Tidsler der allerede er kommen til Synne — men han er heller ikke ude at takke Gud aarle.“

Hvem der var mest imponerede over al denne bibelske Betsalighed, Vonden eller vi Drengene, ved jeg ikke. Den brave Fynbo kunde kun sige: „Gansteien gaar eis lais med Grøvten.“

„Tak, Tak, min gode Mand, og Gud velsigne fremdeles Deres Mark!“ sagde Laurigen.

„Kan I se, Drengene, han blev flov!“ Det var en fornøjelig Morgentur. —

Om Sommeren havde vi Svømning i Stedet for Gymnastik. Og hvem af os mindes ikke de Ture, naar vi løb gennem Vestergade ud til Svømmeladsen. Der laa Laurigens Baad, som han var rede at bjærge os med, hvis vi skulde faa Krampe, eller noget andet tilstødte os, hvad der i og for sig ikke vilde have været urimeligt, naar vi betænker det Muddervand, vi badede i. Jeg huster en Dag, at Emil Lindegaard sprang ud paa Hovedet og lidt efter kom op med en død Kat. „Kan De se, jeg fik den, Hr. Laurigen.“ „Smid det Katsel, Dreng, smid det Katsel.“

Jo, det var en Oplevelse midt i Skolelivets Ensformighed „at komme til Svømning“. Men Baaden maatte vi ikke røre; thi „Baaden er Larsers“, som det hed. —

Holm var Lærer i Hunderup Skole, som rimeligvis var en af de gamle Rytter-skoler, i hvert Fald var den bekendte Tavle indmuret i Gavlen.

Skolen laa lige ud til Hunderupvejen, og det morede Holm at fortælle os Drengene om de mange forskellige Maader, de forbipaaserende søgte at tyde den latinske Indskrift. Jeg gad vide, om Jacob Knudsen har kendt Holm og gennem ham faaet Ideen til „Stavnbaandets Løsning“.

„Se, i Juli,“ sagde han, „kom der et Par Haandværkskvænder fra Odense; de skulde til Hjællelse. De standfede, og Hans siger: „Hvad mon der staar paa den Tavle?“ „Ja, hvad staar der“ siger Christian. „Hauc, Kauc, nej, der staar vist Hauf; det er der i hvert Fald en Mand, der hedder i Højby. Men der staar noget mere: Hauc scolam æd — æd —“ „Det har vist været en Ubedolk,“ siger Hans, „men vi har nu ikke Tid til at staa her og læse saadant noget gammelt Brøvl. Der er jo endnu et godt Stykke til Hjællelse. Lad os tage Venene paa Naffen og komme af Sted.“ „Saa stoppede jeg mig en Pibe Tobak“, sagde Holm, „og begyndte at læse, hvad nyt Dreyer havde i sin Avis (Stiftstidende). Men saa kom der et Par Husmandsfolk, som boede ude ad Nasum til. Konen havde en Søster, der var Gaardmandskone i Dalum, og der skulde de til „Gebursdag“ (J min Barndom hed Fødselsdag overalt paa Fyn „Gebursdag“). Ane havde nok Lyst til at faa at vide, hvad der stod, men Manden opgav hurtigt Evret, de gik videre, og det sidste, jeg hørte, var, at Manden sagde til Konen: „Tror du,

vi faar Andesteg med Rødbeder til Kirstens
Gebursdag?"

„Jeg havde faaet Piben roget ud og vilde til
at stoppe en ny, da der kom et Kærestepar. Han
var Student. De standsede ogsaa. „Hvad staar der
kære Ferdinand,“ sagde hun. „Det er Latin, min
elskede. Nu skal jeg oversætte det. Hanc scolam
det er Accusativ.“ „Hvad er det“ sagde Pigebarnet,
idet hun trykkede sig ømt ind til ham. „Ja, det
er en Kasus“, sagde han, „men det hele er noget
intetstygende Sludder. Lad os ikke spille Tiden,
men stynde os op i Fruens Vøge“. „Naar han
ikke oversatte det,“ tilføiede Holm, „var det, fordi
han ikke kunde. Han var nemlig Privatist og havde
ikke lært Latin hos „Messers“. (Saaledes kaldte
vi jo Rektor. Jeg gab vide, om vor gamle Klasse-
kammerat, Skolens nuværende Rektor, bærer det
samme Hæder navn?). — —

Jeg mindes ogsaa, at han havde en Fortælling
om Morten Eskesen, der prøvede at tyde Indskriften,
men opgav det, fordi det ikke var „Dragesnat“;
„thi saa kunde Morten nok have klaret det,“
føjede han til med et lunt Smil.

Naar han saa havde fortalt disse Historier,
plejede han at sige: „Men nu er det nok paa Tide,
vi faar bestilt noget; vi har ikke Tid at staa og
høre paa det Sludder. Kan Vollesgaard og Svend
Nage Faber tage Hesten frem; Michaelis og Alger-
holm kan hente Madraserne. Og du Simon og
Hans Stenstrup, I kan ogsaa give en Haand med;
I staar, som det hele ikke kommer Edet ved.“ —

Og saa gjorde vi Gymnastik.

Concinamus o sodales.

Med en af vore Fester er det blevet sagt, at
man ikke lærte noget Latin paa Odense Ka-
tebralskole. Tilbøds som en Protest imod denne
Paastand har en Student fra 1897, der siden sin
Skoletid ikke har haft nogen som helst Anledning
til at genopfriske sine latinske Skolekunskaber,
oversat vor gamle Translokationsang, og han hæv-
der endogsaa, at det i hans Skoletid kun var lidet
bevendt med hans Kundskaber i Latin. Over-
sættelsen gør ikke Krav paa at være noget Dig-
terværk, men det er en omtrent ordret Oversæt-
telse, der er versificeret og oven i Købet kan syn-
ges paa den samme Melodi som den originale
Sang.

Oversættelsen er saalydende:

Kammerater, lad os synge.
Hvorfor skal vi tie?
Syng da en festlig Sang,
som vi med liflig Klang
glade til Hjemmet kan vie.
Hjem, vort Hjem, din Pris vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
jublende hjemad vi synge.

Glædens lykkelige Time
hastig mod os iler.
Arbejdet slutter vi,
Slidet er nu forbi.
Ferien alle tilsmiler.
Hjem, vort Hjem, din Pris vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
jublende hjemad vi synge.

Luf da Vogen, trætte Musa.
Lad den gaa af Minde.
Vort nu med alt Besvær,
Ferien er jo nær,
og min Vekymring skal svinde.
Hjem, vort Hjem, din Pris vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem, vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem, vi synge,
jublende hjemad vi synge.

Rust, lad vore Heste komme.
Nu vi bort vil drage.
Glade til Hjemmets Havn
og til vor Moders Favn
atter vi vende tilbage.
Hjem, vort Hjem, din Pris vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
jublende hjemad vi synge.

Syng saa højt, at Sangens Toner
kan til Hjemmet klinge.
Saa vi end, Morgensfar,
sent dine Straaler her,
det skal vor Jubel ej tvinge.
Hjem, vort Hjem, din Pris vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
til vort Hjem, vort Hjem vi synge,
jublende hjemad vi synge.

25 Aars Studenterjubilæum.

Følgende biografiske Oplysninger vedrørende Studenter fra Odense af Aargang 1902 er gengivet efter det i Anledning af Jubilæet udførte Arbejde i Festskrift.

Knud Müller Bernth, Overretssagfører, Skive.

Født i København 31. December 1883, Søn af By- og Herredsfoged B. Bernth og Hustru Hedevig A. H., f. Müller.

Klassiker. 25. Juni 1908 cand. jur. (laud). 1908-10 Fuldmægtig paa By- og Herredskontoret i Lemvig. 1910-16 Fuldmægtig hos Højesteretsfoged Ulf Hansen. 22. Maj 1915 Overretssagførerbestalling. Siden 1. November 1916 praktiseret som Sagfører dels i København, dels fra 15. Maj 1923 i Skive.

Ugift. (Juridisk Stat 1923).

Erik Baron Wille-Brahe,

Kaptajn i Generalstaben, Besidder af det 2. Wille-Braheske Fidekommiss. Klampenborg.

Født paa Fraugdegaard pr. Marslev 1. September 1883, Søn af Preben Baron Wille-Brahe til Fraugdegaard og Hustru Frederikke Julie Elisabeth, f. Cederfeld de Simonsen.

Matematiker. 25. Marts 1905 Afgangseksamen fra Officer skolens næstældste Klasse. 1910 Officer skolens ældste Klasses Artilleri afdeling. 1913 Officer skolens ældste Klasses Stabs afdeling. 29. Marts 1905 udnævnt til Sekondløjtnant, 1. Oktober 1905 til Premierløjtnant og 8. Februar 1919 til Kaptajn i Artilleriet. Sekretær i den militære Jernbanekommission. Medlem af Søtransportkommissionen, Motorforetøjsnævnet og Gaskommissionen.

Ridder af Dannebrog og af Norske St. Olavsordenen, befordret med den Tyrkiske Røde Halvmaanes Sølvmedaille.

„Fra min korte Studentertid har jeg mange gode Mindor fra Studenterforeningen og ikke mindst fra Akademisk Skyttekorps, men allerede i Maj Maaned Aaret efter, at jeg var blevet Student, blev jeg indkaldt som Rekrut ved Livgarden. Efter at have aftjent min Værnepligt kom jeg i Oktober 1903 paa Officer skolen paa Frederiksberg Slot, hvorfra jeg afgik Foraaret 1905 og udnævntes til Sekondløjtnant i Artilleriet. Gennemgik derefter Fæstningsartilleriets Rekrut-

skole og gjorde Tjeneste paa Københavns Fæstnings Vestfront, indtil jeg i Oktober blev forsat til Feltartilleriet, hvor jeg i Løbet af Efteraaret og Vinteren gennemgik dette Baabens Rekrut- og Sergentskole. Foraaret 1906 blev jeg forsat til 3. Artilleri afdeling, Aarhus, hvor jeg forblev, til jeg i Foraaret 1909 skulde gennemgaa Officer skolens ældste Klasses Artilleri afdeling, hvor alle Artilleriofficerer paa et halvandenaarigt Kursus faar den for Baabnets Tjeneste nødvendige tekniske Uddannelse.

Efter et Aars Tjeneste ved Feltartilleriet (1910-11) indtraadte jeg efter Ansøgning i Officer skolens ældste Klasses Stabs afdeling, hvor jeg paa et 2-aarigt Kursus uddannedes til Generalstabs Officer. Umiddelbart efter Afslutningen af dette Kursus beordredes jeg til som Led i min Uddannelse at gøre Tjeneste ved Fodfolket i 4 Maaned, hvorefter jeg i Vinteren 1913-14 gjorde Tjeneste ved Fæstningsartilleriet saavel paa Vest som paa Nordfronten. I Foraaret 1914 blev jeg ansat som Adjutant hos Forsvarsministeren, Dr. phil. P. Munch, og gjorde samtidig Tjeneste i Krigsministeriets 1. Kontor, som beskæftiger sig med Personelsager. Jeg fik her Lejlighed til paa nært Hold at opleve de for vort Fædreland saa alvorlige Dage i Verdenskrigens Begyndelse, Dage, som trods den lange Tid, der er forløben, stadig staar friske i min Erindring. I 1917 afgik jeg fra Ministeriet til Tjeneste ved Fæstningsartilleriet, hvorfra jeg efter 1 Aars Forløb kom til Tjeneste i Generalstaben, indtil jeg udnævntes til Kaptajn og Batterichef ved 1. Feltartilleriregiment. Kort efter blev jeg tillige Chef for Feltartilleriets Underofficerskole.

Efter ca. 5 Aars praktisk Tjeneste kom jeg atter til Tjeneste i Generalstaben som Chef for den Sektion, som beskæftiger sig med alt vedrørende Hærens Forsyning i Krigstid og med de som Følge heraf nødvendige Transporter. Udnyttelsen i Krigstid af samtlige Landets Transportmidler, Jernbaner, Skibe og Motorvogne, paahviler ligeledes Sektionen og har givet Lejlighed til Samarbejde med mange civile Myndigheder og Selskaber, hos hvem man i Almindelighed finder megen Interesse og god Hjælp i de mangeartede specielle Sager.

Udkommandoer: I 1916 deltog jeg i Wien sammen med Generalmajor P. F. Møller som Repræsentant for den danske Hær i Keiser Franz Josefs Visættelse. I Foraaret 1922 gjorde jeg Tjeneste ved det norske Feltartilleris Underofficers-

skole i Kristiania og skal nu i Sommer gøre Tjeneste ved 3. belgiske Feltartilleriregiment i Liège. I Efteraaret 1917 var jeg under Krigsfangefkonferencen i København attachederet den tyrkiske Delegation."

Gift 7. Oktober 1907 med Elisabeth, f. de Dompierre de Jonquières (f. 20. Juli 1885), Datter af Dverpræsident F. L. G. de Dompierre de Jonquières.

(Den røde Bog 1927 — Haandbog for Hæren 1927).

Boe Bojesen Bøgh,

Lægemissionær, Indien.

Født paa Tranekær, Langeland, 23. Februar 1884, Søn af Justitsraad, Godsinspektør H. Otto E. Bøgh og Hustru Eleonora Jøngertha, f. Møller.

Klassiker. Sommeren 1912 medicinsk Embedseksamen (laud). Foraar 1915 Uddannelse paa London School of Tropical medicine. Vinteren 1919 indisk Lægeeksamen (Patna). 1912 Reserve-læge paa Refnæs Kysthospital. 1913 Kandidat paa Frederiksberg Hospital, Afd. B, 1914 paa Københavns Amtssygehus, Frederiksberg. November 1915 udrejst som Lægemissionær i den nordiske Santalmisjon. Siden Marts 1916 Læge ved Misjonshospitalet i Venagaria, Santal Paraganas, India.

Har skrevet Bogen: „Vilandt Spedalke“.

Gift 26. April 1921 med Helga, f. Kristiansen. (Den danske Lægestand 1925 — Kirkelig Haandbog 1927).

Rudph Emil Cololding,

Kst. Kontorchef under Københavns Magistrat.

Født i Hvidbjerg, Bestena Sogn, Thy, 26. December 1882, Søn af Sognepræst Johan Frederik Andreas Coloding og Hustru Sophie Emilie, f. Primon.

Klassiker. 24. Juni 1909 statsvidenskabelig Eksamen (laud). 1. Oktober 1909 Assistent i Kbhvns. Magistrats 3. Afd., 1915 Fuldmægtig, 1919 Ekspeditionssekretær, 1. Juli 1927 Kst. Kontorchef. Fra 1914 Sekretær i Københavns Børgeraad. Har skrevet forskellige Tidsskriftsartikler angaaende Forsørgelsesvæsen og Børneforsørg.

Gift 8. Marts 1913 med Alexandra Antoinette Augusta, f. Coloding, (f. 21. Februar 1887), Datter af Ingeniør, cand. polyt. E. A. Coloding.

(Juridisk og statsvidenskabelig Stat 1923).

Christian Ravnholdt Crone.

Født 12. November 1882, Søn af Stabsintendent F. J. G. Crone og Hustru Fanny, f. Ravnholdt.

Klassiker. Sommeren 1923 juridisk Embedseksamen (laud). Var en Arrække ansat i Manufakturgrossisterens Affordeling. Sagfører i Hjørring, Bestikelse 23. September 1926.

Gift.

Eai Drum Ekdal,

Praktiserende Læge, Aarhus.

Født paa Frederiksberg 11. August 1884, Søn af Oberstløjtnant M. M. Ekdal og Hustru D. S. K. f. Drum.

Matematiker. Besøgte Officerskolen. Tog derpaa Foraaret 1914 medicinsk Embedseksamen. 1923-24 Turnustjeneste (Vilpebjerg Hospital). 1914 i nederlandsk Tjeneste, 1914 paa Java (Magelang). 1915 paa Celebes (Pampanoea, Palopa), 1916 i Makassar. 1918-19 Plantagelæge og Overlæge paa Sumatra; fra 1919-20 paa Rejse: Java, Australien, Samoa, Hawaji, St. Francisco. Praktiserende Læge, 1922-23 i København, fra December 1924 i Aarhus.

(Den danske Lægestand 1925).

L. Ellebæk (Lars Larsen Ellebæk),

Overretssagfører, Fuldmægtig under Kbhvns. Magistrat.

Født i Helnæs 20. Juni 1883, Søn af Gaardejer Jørgen Larsen og Hustru, Ane Cathrine.

Klassiker. 16. Februar 1907 cand. jur. (laud). 15. Februar 1911 Bestalling som Overretssagfører. 1. April 1917 Fuldmægtig i Kbhvns. Magistrats 5. Afdeling.

Ugift. (Juridisk Stat 1923).

Johannes Viggo Haugsted,

Universitetskasserer, cand. jur., København.

Født i Odense 2. September 1883, Søn af Sagfører H. E. Haugsted og Hustru Caroline G., f. Holbech.

Klassiker. 1903 cand. phil. 10. Januar 1910 juridisk Embedseksamen. 1. April 1910 indtrædt i Universitetskasserens Assistent samme Aar, 1917 Fuldmægtig, 1919 Ekspeditionssekretær. 1. Juli 1924 Chef for Kassererkontoret. 1916 Medredaktør af Universitetets Almanak (Markedsfortegnelse). 1920 Sekretær ved Universitetes Stipendiebestyrelse.

Gift 3. Januar 1912 med Anne Dorteia, f. Jansen (f. 5. Marts 1888), Datter af Kontorchef i Universitetskvæsturen Jansen. (Juridisk Stat 1923).

Karl Langkilde,

Godsejer, Bramstrup, Højby, Fyen.

Født paa Bramstrup 11. December 1884, Søn af Godsejer, Etatsraad W. A. Langkilde og Hustru Hanne J., f. Schwartz.

Matematiker. 1907 Landbrugseksamen paa Landbohøjskolen. (Udmærkelse). 1907-9 Forvalter paa Ringsted Kloster. 1909 paa Bramstrup. 1915 Forpagter af og 1919 Ejer af Bramstrup. Formand for Fyens Stifts patriotiske Selskab.

Gift 8. Maj 1919 med Harriet f. Brandt, Datter af Fabrikant S. Brandt.

(Blaa Bog 1927 — Danske Landbrugskan-
didater 1918).

Bengt Lindhardt,

Sognepræst, Duro v. Holbæk.

Født i Frørup, Fyen, 13. August 1883, Søn af Lærer H. Lindhardt og Hustru E., f. Jørgensen.

Klassiker. Sommeren 1907 teologisk Embeds-
eksamen (laud). Voede paa Regensen Marts 1905
til September 1907. 1907-08 Udenlandsrejse til
Frankrig og England. 1908-11 Lærer ved Heds-
selager Kostskole. 1911-22 Præst ved den danske
Menighed i Berlin. 1924 Præst paa Duro. Sek-
retær i Danske studerendes internationale Komite.
Har oversat et Par Bøger fra Engelsk og Tyssk.

Ugift.

(Teologisk Stat 1927 — Kirkelig Haandbog
1927 — Regensianerne 1895-1919 Side 123).

Kasimus Peter Madsen,

Adjunkt. Ribe.

Født paa Thuro (Sunds Herred) 9. August
1883, Søn af Kaptajn N. Madsen og Hustru
Laura, f. Kasimusen.

Klassiker. 1908 teologisk Embedseksamen (laud)
1917, cand. mag. (Historie, Latin), pædagogisk
Prøve samme Aar. 1921-22 Studierejse til
Frankrig, 1908-13 Lærer ved Fredericia private
Realskole, 1913-19 ved Thisted kommunale Mel-
lem- og Realskole. 1. August 1919 konstitueret
Adjunkt ved Aalborg Katedralskole (Konstitutio-
nen efter Dnske tilbagekaldt). 1. November 1919
Adjunkt ved Ribe Katedralskole. Ribe Katedral-
skoles Bibliotekar.

Ugift. (Magister Stat 1926).

Poul Møller,

Profektor ved Bispebjerg Hospital, Lektor, Dr. med.
København.

Født i Odense 22. August 1884, Søn af Over-
kirurg, Professor P. K. Møller og Hustru Helga
Agnete, f. Madsen.

Matematiker. Januar 1910 medicinsk Embeds-
eksamen (laud). Siden i en Aarrække søgt praktisk
og videnskabelig Uddannelse paa Hospitaler
og Laboratorier. Turnustjeneste ved Rigshospitalet.
1913 studeret patologisk Anatomi i Paris
og Dresden, 1921 i Freiburg i Br.. 1925 Kets-
medicin i Wien. November 1912—April 1913
vikarierende 2. Reservelæge paa Rigshospitalets
medicinske Afdeling B. 1913-16 Profektor ved
Universitetets patologisk anatomiske Institut. 1916
-18 2. Reservelæge og klinisk Assistent ved Rigshospitalets
kirurgiske Afdeling D. 1918-21 ved
Rigshospitalets oftalmologiske Afdeling. 1921-27
fast ansat Profektor og 1927 Lektor i patologisk
Histologi ved Universitetets patologisk-anatomiske
Institut. 1927 Profektor ved Bispebjerg Hospital.
1908 Underlæge i Hæren, 1910 Reservelæge,
1919 Korpslæge i Hæren, 1921 udenfor Nummer,
1923 Overlæge i Hæren udenfor Nummer.
Siden 1917 ansat ved Hærens bakteriologiske
Laboratorium, fra 1921 som Forstander. Fra
1919 Mikroskopiker ved Cancerkomiteen. 1914
-19 Repræsentant i Den alm. danske Lægeforening.
Cencor i alm. Patologi og patologisk Anatomie
ved Den egl. Veterinær- og Landbohøjskole.
1923 Medlem af Bestyrelsen for Dansk Patologforening.
1923-26 Generalsekretær i Nordisk Patologforening.
1924 Redaktionssekretær ved Acta pathol. et microbiol. scand.

Har skrevet talrige mindre og større Afhandlinger
vedrørende patologisk Anatomi; i de senere Aar
fortrinshvis Kræftundersøgelser.

1920 Disputats: „Studier over embolisk og
autochton Thrombose i Arteria pulmonalis“. 1925
Konkurrenceafhandling: „Epidemiens retsmedicinske
Betydning“ ved Konkurrencen om Professoratet i
Ketsmedicin. 1920 Doktorgraden i Medicin ved
Kbhvns. Universitet. 1927 korresponderende Medlem
af „Association Francaise pour l'Etude de Cancer“.

„Livet har for mig formet sig lykkeligt og givet
mig stedsse større Grund til Taknemmelighed mod
Gud. Som Medlem af en Familie med talrige
Læger var det mig naturligt at vælge samme
Gerning. Den patologiske Anatomi har optaget
mig lige siden Studentertiden, og at min Uddan-

nelse til Kirurg i 1917 blev afbrudt for stedsbe ved Sygdom (Erytem paa Hænderne) har jeg ikke senere beklaget. Mit Samliv med Hustru og to raske Børn og mit Arbejde optager ganske min Tid og fylder mig med den største Glæde."

Gift 2. Maj 1913 med Esther Inger, f. Johansen (f. 9. Januar 1888), Datter af Grosserer Fr. Johansen.

(Vlaa Bog 1927 — Den danske Lægestand 1925 — Københavns Universitets Festskrift November 1920 p. 133).

Niels Peder Nielsen,

Sognepræst i Ravsted, Sønderjylland.

Født i Odense 19. Maj 1882, Søn af Murer- mester Niels Nielsen og Hustru Anne Marie, f. Poulsen.

Klassiker. 1903 Filosofikum og Hebraicum. For- aar 1909 teologisk Embedseksamen (laud). 1908- 15 Kordegn og Kantor ved Odense Vor Frue Kirke. 1915-20 ordineret Medhjælper ved Odense Ansgars Kirke. 1914-20 Lærer i Religion paa Odense Seminarium. Siden 1920 Sognepræst i Ravsted. I Veststyrelsen for D. K. U. og for Søn- derjyllands vestlige Kredsforbund for D. M. S.

Gift 16. November 1909 med Bertha, f. Nielsen (død 31. Marts 1926).

(Teologisk Stat 1927 — Kirkelig Haandbog 1927).

Knud Aage Nissen,

Beregner, Charlottenlund.

Født 4. Oktober 1884 ved Aalborg som Søn af Købmand, Bogholder N. J. Nissen og Hustru Anna Christine, f. Wiborg.

Matematiker. 1904 cand. phil. og 1. Del af polyteknisk Eksamen (Bygnings- og Elektroinge- niør). Kastede sig derefter over Studiet af fysisk- kemiske Problemer.

Mogens Ulrik,

Praktiserende Læge, København.

Født i Dalby Præstegaard (Fyen) 30. August 1884, Søn af Sognepræst Anton Wilhelm Scheel Ulrik og Hustru Elisa Victoria, f. Møller.

Klassiker. Sommeren 1909 Lægeembeds- eksamen (laud). Har efter Eksamen haft Hospitals- uddannelse ved forskellige Hospitaler i København. Turnustjeneste ved Rigshospitalet. 1914-17 Re- servelæge i Hæren. Har siden 23. September 1913 praktiseret som Læge paa Amagerbro.

Gift 3. Juli 1914 med Gyrithe, f. Møller (f. 4. August 1891), Datter af Sognepræst Theodor Møller, Birkerød.

(Den danske Lægestand 1925).

Morten Carl Seedorff,

Overlæge, Hillerød.

Født i Odense 9. Juli 1885, Søn af Fysikus Morten C. Seedorff og Hustru Marie, f. Hald.

Klassiker. Sommeren 1909 medicinsk Embeds- eksamen (laud). 1912 Studierejse (Paris, London, Berlin, Kreutznach). 1909 Skibslæge i Vestindisk Kompagni. 1910-11 Reservelæge ved Svendborg Amtssygehus. 1911-12 Kandidat ved St. Lucas- stiftelsen, Turnustjeneste ved Kommnehospitalet. 1913-15 Assistent ved Fødselsstiftelsen. 1915-16 Læge ved og Leder af en dansk Ambulance til Balkan. 1916 Overlæge ved Engelsk Hospital i Nstyh. 1917 Overlæge ved det danske Hospital (for franske saarede) i Paris. 1918 Reservelæge ved Kommnehospitalets 1. Afd. Februar 1923 Overlæge ved Hillerød Sygehus. 1920 Specia- listanerkendelse som Kirurg, specielt ved Kvinde- sygdomme.

Dekoreret med Greslegionens Ridderkor.

Gift 1922 med J. J., f. Cass.

(Den danske Lægestand 1925 — De danske Hjel- peambulancer 1914-21).

N. Teiling,

(Niels Teilgaard Teiling, Navneforandring 24. Juli 1913 fra Hansen.) Medecin de colonisation, Sfax, Tunisie.

Født i Biby paa Hindsholm 8. December 1884, Søn af Provst John Hansen og Hustru Louise Augusta, f. Brummer.

Klassiker. Juni 1910 lægevidenskabelig Em- bedseksamen i København (laud). 1922 Docteur en medecine, diplome d'Etat, Paris. Efteraaret 1910 Skibslæge i S. K. (Vestindien). 1911 Re- servelæge ved Juelsminde Hysthospitalet. 1912-13 Turnus-Kandidat paa Kommnehospitalet. Efter- aar 1913 Reservelæge ved Roskilde Amtssygehus. 1913-15 praktiserende Læge i Roskilde og Re- servelæge i Hæren. Maj 1915 til Frankrig, fri- villig engageret i den franske Hær. Juli 1915 udnævnt til medecin aide-major 2. klasse, August 1917 medecin aide-major 1. klasse, til 1917 gjort Tjeneste som Bataillonslæge, dels som Ambu- lancekirurg paa den franske Front Champagne- Verdun, til April 1919 som Hospitalkirurg i Makedonien og Constantinopel, demobiliseret og

genansat November 1919, til 1922 gjort Tjeneste i Syrien og Cilicien, Maj 1922 demobiliseret. Tog December 1922 fransk Eksamen. Oktober 1922 naturaliseret fransk, udnævnt fra 1. Januar 1923 til medecin de colonisation i Tunisie med Residens i Sfax. Driver ogsaa en kirurgisk Privatklinik.

September 1915 dekoreret med det franske Krigskors. („Pendant les combats des 25. 26. 27. et 28. septembre il a exercé son art avec un devouement absolu, tout entier à ses blessés malgré le feu violent auquel il était exposé“). 1917 Ridder af russisk St. Stanilaus. 1921 Ridder af Æreslegionen („Chirurgien d'une grande valeur professionnelle qui a fait preuve sur le front de Syrie d'un devouement digne de tous éloges“). 1925 Officer af den tuniske Nichan Iftikar-Orden. 1922 dekoreret med Medaille interalliee, 1922 den franske Mindemedaille for Krigen og 1925 Levant Medaillen.

Gift 12. Maj 1919 med Mariotta Thomsen, Datter af afdøde Læge Axel Thomsen, København. (Den danske Lægestand 1925.)

Gamle Denseanere.

Dødsfald.

Fhv. Stiftsfysikus, Dr. med. Carl Wilhelm Adam Sigismund Hansen, Nysted, er afgaaet ved Døden den 23. Nov. 1927. Han var født den 11. Februar 1847 i Thybrind paa Bestsby, hvor hans Fader var Læge, og blev Student fra Ddense Katedralskole 1868. Han blev cand. med. 1875 og nedsatte sig samme Aar som praktiserende Læge i Nysted, hvor han virkede som saadan indtil Nytaar 1922.

Stiftsfysikus Hansen har som Borger i Nysted haft talrige Tillidshverv; han var saaledes Medlem af Nysted Byraad i 18 Aar og Medlem af Skolekommissionen i 24 Aar, og der blev som Tak for hans store Arbejde for Byens Anliggender vist ham den sjældne Æresbevisning, at han ved sit 50 Aars Borgerjubilæum i 1925 blev udnævnt til Byens Æresborger. Ogsaa indenfor den medicinske Verden havde Stiftsfysikus Hansens Navn en god Klang. I 1892 erhvervede han den medicinske Doctorgrad paa en Afhandling om Influenza, og hans videnskabelige Studier over Koldfeber og Influenza fulgtes med stor Interesse indenfor Lægeverdenen. I 1921 blev han udnævnt til Æresmedlem af Lolland-Falsters Lægeforening. Han var gift med Andrea, f. Venken.

Ddenseaner-Samfundet mister i ham et af sine ældste og trofaste Medlemmer.

*

Den 29. Oktober 1927 døde i New York Læge **Baldemar Sillo**, født 7. August 1867 i København som Søn af Grosserer Carl Alex. Sillo og Hustru Andrine, født Holm.

Baldemar Sillo kom ind i Katedralskolen i 5te Klasse og blev Student fra Ddense 1884. Nogle Aar efter sin Studentereksamen rejste han til Amerika, hvor han i 1899 blev cand. med og derefter praktiserede som Læge indtil sin Død. Han var gift med en amerikansk Dame.

*

Den 19. Marts 1928 døde Læge **Johs. Romholt, Karise.** Et Par Dage forinden var han kommet hjem efter et Klinikophold i København, og hans Død kom ganske overraskende.

Johannes Frederik Baldemar Romholt var født i Vejstrup i Svendborg Amt den 13. Maj 1871 som Søn af Lærer M. J. Romholt og Hustru Karen, f. Christiansen. Han blev Student 1892 og cand. med. i 1889.

I Juni 1906 overtog han Dr. Einhardts Praksis i Karise og oparbejdede sig hurtigt en god og stor Lægepraksis. Han var en meget interesseret Kommunalmand, Formand for Sundhedskommissionen og indtil for et Aar siden Formand for Borger- og Haandværkerforeningen. Han gjorde indenfor de forskellige Grene et meget stort og energisk Arbejde og vil blive savnet baade som Læge paa sin Egn og som Borger i sin By. Han efterlader sig Enke, Johanne Marie f. Skov.

Udnævnelser, Forflytninger o. a.

Under 4. Februar 1928 er Professor ved polyteknisk Læreanstalt S. Absalon Larsen, A. af Dbg., udnævnt til Dannebrogsmænd.

Den akademiske Lærerforsamling har valgt Professor ved polyteknisk Læreanstalt Martin Knudsen, Student fra Ddense Katedralskole 1892, til Rector magnificus for 1927/28. Professor Martin Knudsen, der er Denseaner-Samfundets gode Ven og stadig Gæst ved vore Sammenkomster, har gjort Medlemmerne den Glæde at skrive en Artikel i nærværende Nr. af vort Tidsskrift.

Fra 1. April 1928 er tgl. Vogholder i Styrelsen for Grønland Johs. Varner Masmussen af Bestyrelsen for det tekniske Selskabs Skole ansat som Forstander for Skolen. Forstanderposten har staaet ledig siden Kaptajn Paulis Død.

Forstander Varner Rasmussen er født i Odense som Søn af Overlærer ved Odense Kathedralskole Mads Rasmussen, der en lang Karrière var Forstander for Odense tekniske Skole. Johs. Varner Rasmussens Hovedinteresse har altid været teknisk Skolevirksomhed. Han har under Studierejser besøgt alle tekniske Skoler her i Landet og ogsaa aflagt Studiefærd ved tekniske Skoler i Tyskland, Sverige og England. Han er Redaktør af teknisk Skoleblad.

Kaptajn B. Hartnack, Student fra 1895, Kompanichef ved 14. Batt. er efter Ansøgning afskediget i Raade af Hærens Linie og indtraadt i Nr. som Kaptajn af Fodfolket fra 1. September 1927. Kaptajn Hartnack er indtil videre ansat til Kaa-dighed for 8. Regiment.

Docent, Dr. jur. Poul Andersen, Student fra Odense Katedralskole 1910, er efter sikkert Forlydende designeret til at overtage Stillingen som Professor i Forvaltningsret.

Kunde Tal.

Vørnernes Ven, Sognepræst A. S. H. Riisén, Bordingborg, fyldte 60 Aar den 24. April.

Andre Meddelelser.

Villedhugger Erik Kahr, Student fra Odense Katedralskole 1918, Søn af Bankbestyrer Kahr, har faaet tildelt den sjældne Udmærkelse Akademiets store Guldmedaille, der ikke har været uddelt i en lang Række Aar.

Paa Charlottenborg-Udstillingen vil man finde et smukt Portræt af Ingeniør Svend Aage Faber (1884) malet af N. W. Dorph.

Odenseaner-Samfundet. Medlemsliste Marts 1928

Livsvarige Medlemmer:

Ammentorp, J. L., Generallæge, Dr. med., R. af Dbg., D.M. p. p., Sølvgade 26, K. (1879)
Berg, H. W., Overretssagfører, Odense. (1904)
Kirchhoff, Carl, % Baron Freres, 12. Quai du Canal, Marfeille. (1917)
Larsen, Absalon, Professor, R. af Dbg., Baunegaardsvej 15, Gentofte. (1890)
Lassen, Knud, Dommerfuldmægtig, Nyborg. (1904)
Løllsgaard, Einar, Overlæge, R. af Dbg., Epidemihøghuset, Odense. (1884)
Petersen, Cornelius, Grosferer, R. af Dbg., Medlem af Sø- og Handelsretten, Frederiksbjerggade 2, K. (1889)
Rybd, Peter, Fuldmægtig i Indenrigsministeriet, Amaliegade 25, K. (1906)

Weimann, Jens Johann, Grosferer, Vestergade 6, Odense. (1918)
— Svend, Fabrikant, Vestergade 6, Odense. (1917)

Andre Medlemmer:

Aagaard, Hugo, stud. jur., Petersborgvej 2, Ø. (1924)
Agerholm, Sophus, Direktør, R. af Dbg. p. p., Vester-voldgade 113, B. (1884)
Allerup, Flemming, Overretssagfører, Martensens Allé 3, B. (1910)
Allerup, Ove Emanuel, Oberst, R. af Dbg., D.M. p. p., Langelinie 99, Odense. (1885)
Alfvinger, Svend, Sognepræst, Gimlinge pr. Flakkebjerg. (1912)
Andersen, Alf, Fuldmægtig, Valnatoesksgade 3, B. (1915)
— A. E., Læge, Vestergade 59, Odense. (1912)
— Gunnar, stud. mag., Ehlers Kollegium, St. Kannikestræde, K. (1923)
— Johs., stud. med., Ewaldsgade 6 A, N. (1921)
— Jørgen, Fuldmægtig, Bredgade 66, K. (1910)
— Otto, E., Direktør, Nørrevoldgade 11, K. (1887)
— Poul, Dr. jur., Docent, Amagerfælledvej 27, S. (1910)
Arctander, H., Kredslæge, R. af Dbg., Marievej 10, Hølslerup. (1868)
Balslev, J., Grosferer, Fredensborg. (1897)
— N. J., Ekspeditionssekretær, Norasvej 26, Charlottenlund. (1905)
— Viggo Kaptajn, R. af Dbg., p. p., Ole Suhrsvej 4, Gentofte. (1898)
— Vilh., Læge, Frederiksberg Allé 52, B. (1897)
Barfoed, Chr., Direktør, Albanitorv 9, Odense (1915)
— Th., Læge, Sct. Nicolai Apotek, Svendborg.
Bech, Axel, Sognepræst, Blaagaardsgade 4, N. (1894)
Beck, Severin Lundgren, stud. med., Nørresøgade 17, K. (1925)
Bekholm, Sven, Student, Romersgade 27, K. (1925)
Berleme-Nix, E., cand. jur., Politiasistent, Narhus. (1896)
Bernert, J. A., Kontorchef, Amaliegade 26, K. (1904)
Biering, stud. jur., Kastelsvej 17, Ø. (1925)
Bille-Bræbe, E., Baron, Kaptajn, R. af Dbg., Slotsallé 7, Klampenborg. (1902)
Bisgaard, H. D., Læge, Glamsbjerg. (1899)
Black, F. W., Lektor, Jagtvej 68, Odense.
Blegvad, H., Dr. phil., Biologisk Station, Nyborg. (1904)
— N. Kh., Læge, Kastelsvej 23, Ø. (1897)
Blumenhagen, D. E. H., cand. pharm., Randersgade 16, Ø. (1909)
Brahm, Inger, Frk., Bredstedgade 8, Odense. (1923)
Bratli, Carl, Forfatter, Translator, Holbergsg. 7, K. (1890)
Brock, Henrik, Grosferer, Nyvej 10 A, B. (1909)
Bruun, Niels, Dommerfuldmægtig, Ribe. (1910)
— Jürgensen, Jürgén, stud. med., Tordensfjeldsgade 13, K. (1922)
— Jürgensen, Urban Fr. N., Direktør, Mariendalsvej 64, F. (1886)
— Jürgensen, Urban, stud. merc., Tordensfjeldsgade 13, K. (1923)
Bülou, Edb., Direktør, Vestre Boulevard 25, B. (1898)
— Eiler, Postassistent, cand. phil., Steen Blichersvej 4, F.
Bogelund, P. A., Kornet, Officereskolen, Frederiksberg Slot, F. (1922)
Carstensen, J. F., Sognepræst, Birket pr. Torrig. (1891)
Christensen, Arnold, Bankdirektør, Kongensgade 37, Odense.
— Fr., Gymnasiallærer, Direkt., J. E. Ohlenssg. 3, Ø. (1901)
Dalgaard, Knud, Fuldmægtig ved Folkeregistret, Mariendalsvej 42, F. (1914)

- Damkilde, Svend, stud. med., Svanholmsvej 15, B. (1923)
- Dithmer, Egil, Biblioteksassistent, Vestervoldgade 103, B. (1906)
- Drener, Aage, Bogtrykker, Nørregade 79, Odense.
- Frig, Løge, Fiskekorvet 1, Odense. (1904)
- J. N. L., Boghandler, N. af Dbg., Odense. (1882)
- Jørgen, Driftsbefyrer, N. af Dbg., Dalum Papirfabrik, Odense. (1879)
- Drener, Jørgen Christian, Redaktør, Fyens Stiftstidende, Odense (1903)
- Poul, Redaktionssekretær ved Fyens Stiftstidende, Odense. (1912)
- Drup, Sigurd, Ingeniør, Sect. Knudsvej 17, B. (1910)
- Eilertsen, J. S., Ingeniør, Lille Strandstr. 20 B, K. (1917)
- Ekdal, N. D., Sekretær, Hovedvagtsgade 6, K. (1900)
- Elmqvist, Helge, Ingeniør, cand. polyt., Sunlogsgade 15, S. (1897)
- Hjalmar W., Kontorchef, Hovmarksvej 20, Charlottenlund. (1898)
- Walther, Fuldmægtig, cand. jur., Vestervoldgade 113, B. (1911)
- Engelstoft, L. C. L., Dommer, N. af Dbg., Hornslet. (1878)
- Engholm, J. W., Assistent, Willemoesgade 35, D. (1887)
- Enrum, K. E., Dyrslæge, Ørsted, Jylland. (1906)
- K. H., Dyrslæge, Slotsvej 1, Holbæk. (1907)
- Erichsen, B., Bibliotekar, Nr. Farimagsgade 58, K. (1890)
- Eriks, Axel, Sagsfører, cand. jur., Dverg. 3, Odense. (1909)
- Otto, cand. jur., Pientedamsgade 18, Odense. (1915)
- Eskelund, Karl J., Redaktør, Politiken, Raadhøuspladsen, B. (1907)
- Esmann, H. B., Sagsfører, N. af Dbg., D.M., Lemvig. (1875)
- Faber, Erik, Overlæge, Dr. med., Montebello, Helsingør. (1887)
- Harald, Grosferer, Bredgade 38, K.
- Knud, Professor, Dr. med., N. af Dbg., D.M., F.M. p. v., Fr. V. Vej 3, D. (1879)
- S. A., Ingeniør, N. af Dbg., D.M., Vestervoldgade 7, B. (1884)
- Falbe-Hansen, B., Konferensraad, Dr. jur. & polit., S. K. af Dbg., D.M., W. Boulevard 34, B. (1862)
- Fauerholdt, J. W. N., Sognepræst, Horup, Als. (1894)
- Fechtenburg, K., stud. polyt., Ny Vesterg. 21, Odense. (1924)
- Feilberg, E. A., Professor, N. af Dbg., D.M., Østerbrogade 68, D. (1863)
- Fenger, Jørgen, Fabrikant, J. E. Ohlsensgade 4, D.
- P. A., Ingeniør, Vodroffsvej 7, B. (1888)
- Fonager, Hans, stud. jur., Abfaløngsgade 1, B. (1923)
- Frederiksen, Adolph, Grosferer, Vesterbrogade 189, B. (1889)
- W. L., Landlæge, Nørrebrogade 37, N.
- Fris, Jul. W., Fabrikant, Godthaabsvej 34 B, J.
- K. L., Bogholder, Australievej 20, Str. (1913)
- Hansen, Olaf, Adjunkt, Horsens. (1912)
- Frøndahl, Stationsforstænder, Nyborg.
- Frølich, E. J., Stampet, Sekretær, Fabritius Allé 4, Klampenborg. (1911)
- K., Læge, Boulevarden 26, Aalborg. (1909)
- Gandil, J. E., Prokurist, cand. polit., Drdrupvej 100, Charlottenlund. (1911)
- Gerfalk, Axel, Redaktør, Vestervoldgade 108, B.
- Gerloff, A., Inspektør, Ford Motor Company, A/S, Westhafenstraße 1, Berlin, Pläsenfee. (1915)
- Gerner-Rasmussen, D. W., Kaptajn, Holbæk. (1899)
- Gers, M. Cl., Professor, Dr. phil., N. af Dbg., D.M. p. v., Maglekildevej 14, B. (1864)
- Gliemann, Th., Læge, Struer. (1893)
- Gottschalch, Chr. F. A., Apotheker, Brogaardsv. 3, Gentofte.
- Gronlund-Rasmussen, Amiciusvej 1, B. (1895).
- Gronning, Radiotelegrafist, Albanigade 44, Odense.
- Guldager, N. E., stud. med., Studentergaarden, Lagensvej, N. (1921)
- Halkier, Jens, Grosferer, Carl Johansgade 15, D. (1890)
- Hansen, Frits, Assistent, Johnstrupsallé 9, B. (1911)
- Gunnar, stud. mag., Sofievej 15 A, B. (1922)
- H. J., Landsretsadvokat, Sorø. (1911)
- H. S., Provst, N. af Dbg., Sect. Mariae Præstegaard, Helsingør. (1884)
- Laur., cand. jur., Baggesensgade 1, N.
- N. P., Læge, Faaborg. (1913)
- Nic. C., Landlæge, Vesterbrogade 33, B.
- Niels, Fuldmægtig, Elasmøsgade 38, D. (1912)
- Osluf, Lektor, Læssøegade 21, Odense. (1893)
- P. Flemming, Ingeniør, Rikkebergsgade 20, B. (1920)
- Rudolph, Civilingeniør, Carit Etlarsvej 9, B. (1888)
- Sig. Kehlet, stud. med.
- Søren, Politilæge, N. af Dbg., Sølvgade 20, K. (1877)
- Harber, Eli, Overretsadvokat, Rudsøbing. (1904)
- Hartnack, W., Kaptajn, N. af Dbg., Slagelse. (1895)
- Haslund, Kay, Læge, Adelgade 10, Præsto. (1889)
- Hauer, Kaj, Ingeniør, cand. polyt., M. J. F., Vesterbrogade 98 A, B. (1912)
- Haug, Svend, stud. polyt., Døsfæringen 36, N. (1922)
- Haugeth, Johs., Universitetsadvokat, Østerbrogade 54 E, D. (1902)
- Heiberg, E., Læge, Holtebro. (1895)
- Heide-Jørgensen, G., Dommer, Steen Blichersvej 1, J. (1893)
- Heilmann, Vilh., Adjunkt, Kochsvej 26, B. (1906)
- Helmar, F., Afdelingslæge, Sindsygehospital, Nykøbing Sj. (1903)
- Helweg-Nikkelsen, H. C., Apoteker, Hof-Apoteket, St. Kongensgade 25, K.
- Hempel-Jørgensen, Fr., Kaptajn, løjtnant, Henrik Herx Vej 15 Charlottenlund. (1913)
- Henriksen, Ager, stud. jur., Vestergade 35, Odense. (1921)
- Kaj, Kontorchef, Strandvej 166, Charlottenl. (1911)
- Svend, H., Lærer, cand. theol., Hyrup Skole pr. Bevtøst. (1913)
- Herx, Knud, Overretsadvokat, Jernbaneq. 11, Rødding. (1906)
- D., Postkontrollør, Svinget 28, S. (1904)
- Hen, Poul, Underdirektor, Swanemøllevej 94, Hellerup. (1904)
- Hjort, S. H., Pastor emer., N. af Dbg., Hunderupvej 47, Odense. (1873)
- Holbeck, H. S., Rektor, N. af Dbg., Odense. (1885)
- Holmbdal, Chr., Kontorchef, Frederiksvej 58, D, K. (1891)
- Holme, Th., Sognepræst, Melby. (1892)
- Holtens-Bechtolsheim, W., Højestretsadvokat, Nørregade 36, K. (1894)
- Hornby, Rikart, stud. mag., Collinsgade 7, D. (1925)
- Houmand, Hans L., Sognepræst, Vester Egede pr. Haslev. (1911)
- Hude, Eiler v. d., Kontorchef, Thorsvaldsensvej 22, B. (1894)
- Høeg, Kay, Direktør, Allégade, Odense. (1912)
- Høegstrøm, N. W., Forstænder, Kastelsvej 58, D. (1893)
- Høirup, Chr., Seminarieførstænder, Ranum. (1903)
- Høyrup, Johannes, cand. pharm., Brygmester, „Ceres“, Aarhus. (1897)
- Jørgensen, L., Direktør, Dr. phil., N. af Dbg., Ahlmanns Allé 25, Hellerup. (1893)

- Jacobi, Helge, cand. jur., Johnstrups Allé 1, B. (1915)
 Jacobsen, Carl, Dyrlæge, Ebberup, Fyen. (1906)
 — Holger, Landinspektør, Haarby. (1914)
 — J. G., Fabrikant, Vestergade 18—22, Odense.
 — M., Dverretsafgører, Nykøbing F. (1906)
 Jensen, Einer Elfsø, stud. polit. (1924)
 — Holger, Adjunkt, Skibhusvej 79, Odense. (1920)
 — Jens J. M., stud. polyt., La Coursvej 14, F. (1924)
 — Johs., stud. polyt., St. Kongensgade 40, K. (1924)
 — Olav, Lærer, cand. mag., Søndergade 8, Løgstor. (1898)
 — Wald., Sekretær, Nørrevoldgade 30, K. (1900)
 Jepsen, N. Th., stud. jur., Fiolstræde 17, K. (1924)
 Jesen, Halvor, Kaptajn, K. af Dbg., D.M., Smallegade 36 A, F. (1900)
 Johansen, W. E., Dommerfuldmægtig, cand. jur., Skjern.
 Juel, Niels, cand. jur., Kammerherre, Hoffjægermester, K. af Dbg., D.M., Weilgaard pr. Tranchuse. (1879)
 Juul-Pedersen, Møge, Sagfører, Nørreg. 77, Odense. (1912)
 Jørgensen, Arthur R., Sognepræst, Ejby pr. Guldbjerg, Fyen. (1909)
 — Carl, Læge, Nygaardsvvej 54, Str. (1906)
 — Eigil, Kaptajn, K. af Dbg., Hunderupvej, Odense.
 — H. H., Kaptajn, Majaslund pr. Regstrup. (1909)
 — Henrik, Grosferer, Ny Vestergade 18, B.
 — J. Fibiger, Pastor emer., Lilsvej 2, Gentofte. (1872)
 — Niels Borge, stud. jur., Johannevej 7, B. (1925)
 — Tormod, Forstander, Høng Højskole, Høng.
 Kaastrop, Wagn, Arkitekt, Milestræde 46, K. (1921)
 Karstens, Einar, Landsretsafgører, Søndergade 2, Aarhus. (1911)
 Keldrup, H., Sognepræst, Beder. (1890)
 Kierkegaard Christensen, P., stud. mag., Keskshaleen, K. (1925)
 Kjær, Egon S., stud. polyt. (1923)
 — Erik W., Landlæge, Vestergade 15, Odense.
 — F. A., Dampmøller, Vesterbrogade 5 A, B.
 Kjærsgaard, N. J. N., Dommerfuldmægtig, cand. theol. & jur., Graasten. (1912)
 Klein, Wald., Drelæge, Østerfogade 32, K. (1888)
 Knudsen, A. E., stud. polyt., St. Kongensg. 40, K. (1922)
 — H. A., cand. pharm., Skjern. (1917)
 — K. A., Gymnasitinspektør, K. af Dbg., D.M., p. p., Nørre Allé 51, N. (1883)
 — Martin, Professor, Dr. phil., K. af Dbg., D.M., p. p., Den polytekniske Læreanstalt, K. (1890)
 Koch, Heinrich E. E., Kaptajn, Frederik VI. Allé 9, F. (1906)
 — Herman, F. M., Sognepræst, Glostrup. (1877)
 Koefoed, E. A., Landsretsafgører, Amicisvej 12, B. (1910)
 Krag, Eggers, cand. pharm., Hunderupvej 43, Odense.
 Krarup, E., Oberstløjtnant, K. af Dbg., Rytterkasernen, Aarhus. (1898)
 — E., Læge, Vestergade 54, Odense. (1905)
 — L. W., Skovrider, Birkenæsgaard pr. Lyberup. (1909)
 — Waldemar, Læge, Flakshaven, Odense. (1868)
 — W., Dverretsafgører, K. af Dbg., Odense. (1900)
 Krebs, F. E., Generalmajor, K. af Dbg., D.M., p. p., Esrom. (1874)
 Kristensen, R. L., Langtved pr. Ullerslev. (1910)
 Kristiansen, Ejnar, Landlæge, Bredgade 21, K. (1911)
 Krogh, Gustav, Landlæge, St. Kongensgade 31, K. (1915)
 — Even, stud. mag., Ole Suhrgade 16, K. (1920)
 Krüger, Chr. J., Professor, fhv. Rektor, K. af Dbg., D. M., Helsingør. (1867)
 — Dve, Fabrikant, Dvergade 48, Odense. (1915)
 La Cour, G., Amtsraadssekretær, cand. jur., Rindom pr. Ringkøbing. (1901)
 Larsen, A. P., K. af Dbg., Dommer, Helsingør. (1890)
 — M., Sognepræst, Lunde Præstegaard, Nordfyen. (1883)
 Lasfen, H. Hvenegaard, Bibliotekar, cand. mag., Slotsvænget 4, Odense. (1904)
 Lauesen, A. L., Kaptajn, K. af Dbg., Lahnsøgade 83, Odense.
 Leth, L. B., Sognepræst, Herringe pr. Rudme. (1882)
 Leth-Nasmussen, H., Direktør, Vestervoldgade 104, B. (1897)
 Lertsen, Peter, Læge, Ny Kongensgade 9, K. (1907).
 Lieth, Max v. d., Grosferer, Lindeallé 20, Odense.
 Lind-Hansen, Knud, stud. polit., Livjægergade 39, D. (1920)
 Lindsted, J. L., stud. jur., Gothersgade 131, K. (1924)
 Lollesgaard, Knud, Dverretsafgører, Vestergade 9, Odense. (1897)
 — M., Fuldmægtig, Nagade 104, N. (1891)
 Lombolt, Svend, Dr. med., Vodroffsvej 50 A, B. (1905)
 Lundbeck, Rudolph, Fuldmægtig i Fyens Stifts Sparekasse, Kronprinsensgade 56, Odense. (1909)
 Lund-Larsen, Sig., stud. med. vetr., Svanholmssvej 15, B. (1922)
 Madsen, Jøger, Frøken, Vindegade 50, Odense.
 — M. P., Provst, Allested. (1895)
 — Povl Borch, stud. med., Gothersgade 115, K. (1926)
 Marstrand, Henrik Demant, Kragssminde, Odense. (1916)
 Mazanti, Frits, Dr. chir. dent., Aboulevard 15, B. (1910)
 Meier, Wald., Læge, Ferritslev pr. Ullerslev. (1907)
 Michaëlis, Sophus, Forfatter, K. af Dbg., Ved Kløvermarken 1, S. (1884)
 Mogenssen, Ejler B., stud. jur., Hafsagers Koll., Bredgade 13, F. (1923)
 — Herman, Fabrikant, Nørrebrogade 68, N. (1890)
 Mohr, A., Sagfører, Nykøbing Mors. (1911)
 Moldow, Georg, Grosferer, Jagtvej 206, Str.
 Mørgind, Johs., Læge, Undsager. (1897)
 Møller, Andreas, Kontorchef, K. af Dbg., Sct. Marcus Allé 6, B. (1901)
 — Carl, Læge, Teglsgaardsvvej 17, Charlottenlund. (1910)
 — H. L., Dr. phil., K. af Dbg., D. M., Grundtvigsvej 18, B. (1879)
 — J. E. N., Sygehuslæge, Arup. (1900)
 — Knud, Ekspeditionssekretær, Holsteinsgade 49, D. (1899)
 — Dve, stud. med., Vendersgade 26, K. (1923)
 — Povl, Professor, Dr. med., Gøstionsplads 5, D. (1902)
 — P. K., Professor, K. af Dbg., Odense. (1866)
 Nebdermark, Charles, Sognepræst, Holmbladsgade 69, S. (1911)
 Neel, Axel, Dr. med., A. N. Hansens Allé 17, Hellerup. (1897)
 Neukirch, Frits, stud. med., Stengaards Allé 7, Hellerup. (1923)
 Nielsen, Alfred, Konsul, Rudkøbing.
 — Carl, stud. merc., Hans Lavfensgade 7, Odense.
 — H. E., Adjunkt, Kungsted. (1901)
 — J. Chr., Kontorchef, Nyvej 10 A, B.
 — Vindegaard, H., Læge, Sadolinsgade 36, Odense.
 — Michael Lollesgaard, Sagfører, Christiansgade 25, Aarhus. (1870)
 — N. A., Gymnasitilærer, Loves Allé, Fruens Bøge St.
 — Niels, Dverretsafgører, Frederiksholms Kanal 2, K. (1895)
 — Sv. D. Roloff, stud., St. Kongensgade 36-38, K. (1926)
 Nielsen, A. S. H., Sognepræst, K. af Dbg., Vordingborg. (1888)

- Nielsen, E. E., Direktør, Dronninggaards Allé 8, Holte. (1892)
- Nyborg, H. A., stud. polyt., Allégade 35, F. (1922)
- Nyegaard, A., Bankdirektør, Odense. (1907)
- Nøkkentved, Chr., Ingeniør, Dr. techn., M. Ing. F., Krogsvej 25, Holte. (1910)
- Olrik, Chr., Dverretsfagfører, Frederiksborgg. 43, K. (1896).
- Mogens, Løge, Amagerbrogade 28, S. (1902)
- Olsen, Chr. B., stud. merc.
- G. A., Provst, Sct. Paulsvej 2, Hellerup. (1874)
- Pedersen, Lauritz, stud. jur., Sølvgade 96, K. (1925)
- Petersen, Børge K., stud. merc., Georgsg. 40, Odense. (1925)
- Petersen, Chr. M. K., Skoleinspektør, Museumsinspektør, cand. theol., Platanvej 54, Odense. (1887)
- Harald, Sekretær, Vestergade 26, K. (1912)
- Hjalmar, Løge, Alhambravej 20, B. (1895)
- Jean, Redaktionssekretær, Dr. Priemesvej 7, F. (1911)
- Munk, Chr., Ingeniør, Johnstrups Allé 9, B. (1910)
- Oluf Dige, stud. med., Nyvej 47, Gentofte. (1920)
- Oskar Ingomar, Løge, Amtsbyghuset, Grindsted. (1917)
- Petri, Einar, Ingeniør, Lindevej 10, B. (1890)
- Olaf, Arkitekt, Kongensvej 26, F. (1891)
- Physant, H. E., Skolebestyrer, Poul Møllersvej 5, F. (1893)
- Poulsen, K. A., Referveløge, Marinehospitalet, Prinsessegade 45, K. (1917)
- S. D., stud. med., Schleppegrellsgade 7, N. (1919)
- Prag, Vilh., Løge, Lyngby. (1909)
- Prip, Axel Pierring, Adjunkt, Norasvej 26, Charlottenlund. (1910)
- Rahr, H., Bankassistent, Platanvej 14, Odense. (1917)
- Ranmar, Hans, Provst, Galten pr. Hadsken (1891)
- Rannow, Emil, Maler, E. E. Ørstedesvej 56, B. (1897)
- Rasmussen, Chr., Dverretsfagf., Vesterg. 44 Odense. (1883)
- Frits, Løge, Amagerbrogade 59, S. (1875)
- Hans, stud. med. (1925)
- Johs. Barner, Forstander for Det tekniske Selskabs Skole, Ahlefeldtsgade 2, K. (1909)
- N. H., Seminarieforsøger, Haslev. (1903)
- Ove Barner, Telegrafist, Leningrad (Datskaia Telegrafnaia Kontora). (1912)
- P., Apotheker, Steengades Apothek, Helsingør.
- Reedtz-Thott, L., Baron, Ritm., Valbygaard pr. Slagelse.
- Reinold, Ebbe, Sagfører, Vestergade 2, Odense. (1915)
- Rode, Holger, Grosferer, Raadhuspladsen 2, B. (1906)
- Roepstorff, Thorild, cand. jur., Kronprinsensgade 5, Odense. (1921)
- Rosendal, Axel, Adjunkt, Sdr. Boulevard 136, B. (1914)
- Rosen, Jacob von, Skibsinspektør ved Londs Register, Nye-landsvej 71, F.
- Rud, A. J., Biskop, N. af Dbg., Odense Bispegaard, Klaregade 17, Odense.
- Rump, Gudmund, Grosferer, Laurids Skausg. 15, N. (1887)
- Rytter Alage, Direktør, Lyngbyvej 176, Str. (1920)
- Rømeling, Louis v., Postepedient, Godthaabsvejens Postfontør. (1898)
- Rønning, Fr., Professor, Dr. phil., K. af Dbg., D. M., Glahns Allé 31, F.
- Sandbæk, H., stud. theol., Holsteinsgade 51, D. (1924)
- Saxtorph-Nikkelsen, J., Komponist og Sanger, Godthaabsvej 50, F.
- Schack, Børge J., Translator, Claasensgade 35, D.
- Schmidt, Gunnar, stud. med. & chir., Laasstrup. (1922)
- Schnakenburg, E. H., Grosferer, Langelinie 78, Odense.
- Schroll, Gustav, Løge, Hunderupvej 53, Odense. (1890)
- Schøller, E., Hoffjægermester, Margaard pr. Farstrup. (1863)
- Seebach, L. H., Gymnasiallærer, Vestergade 65, Odense.
- Premierløjtnant, Artillerikafsernen, S. (1909)
- Seedorff, Morten Carl, fhv. Stiftsphysikus, Vestergade 41, Odense. (1866)
- Seydewitz, Johan v., Kontorchef, Vinkelvej 6 B, B. (1885)
- Sidney-Møller, D., Dverretsfagfører, Kongensgade 58, Odense. (1893)
- Simonsen, Kaj Krogh, stud. polyt., Brandes Allé 10, B. (1924)
- Sophus E. K., stud. jur., Turefensgade 24, K. (1924)
- Sommer, D. L. B., Sognepræst, Serup pr. Lemming. (1909)
- Spandet, Svend, cand. merc., Amalievej 13, B. (1918)
- Sparre-Petersen, A., stud. med., Studentergaarden, Tagensvej, N. (1917)
- Stadeager, Carl Peter, exam. polyt., Hagemanns Kollegium, Kristianiagade D. (1922)
- Steenberger, Erik, Løge, Dvergade 6, Odense. (1911)
- Steenbuch, A. H., Sognepræst, K. af Dbg., Gauntevej 3, Gentofte. (1884)
- Stoffebye, Erik, Grosferer, Ny Vestergade 18, B. (1862)
- Storm, A. B., Sognepræst, K. af Dbg., Kastellet, D. (1887)
- Strøm, Chr., Sekretær cand. jur., Stagers Allé 2 F. (1912)
- Strøberg, Jørgen, stud. med., Frederiksberg Allé 6, B. (1920)
- Svendsen, Carl, Fabrikant, Maskinfabrikken „Phonix“, Odense. (1890)
- Søfelde, Eva, Frøken, stud. mag., Langelinie 95, Odense. (1926)
- Sørensen, D. Danzer, Direktør, Amagerbrogade 4, S.
- P., Løge, Morud. (1886)
- S. Johs., Kommunelærer, Platanvej 49, Odense. (1915)
- Teglbjærg, K. B., cand. theol., Nørrebrogade 195, L. (1905)
- Thomsen, Ove, Sparekasseskafferer, Fyens Stifts Sparekasse, Odense.
- Toftemark, Christian, stud. med., Sortedamsg. 5, N. (1926)
- Torup, Carl, Distriktsformand, Slotsgade 4, N. (1887)
- J., Assistent, Klosterstræde 22, K. (1884)
- Trosel, A. W., Postinspektør, Amager Skældbvej 17, S. (1900)
- Tscherning, M. H. E., Professor, Dr. med., K. af Dbg., D. M. p. v., Østersøgade 32, K. (1872)
- Tømmerup, H., Arkivar, Marstrandvej 12, D. (1913)
- Tørring, L., Fabrikant, Vestergade 13, Odense.
- Verning, P., Underaccoucheur og Refervel., Juliane Mariævej 10, D. (1904).
- Vogensen, Poul, stud. med., Rosenborggade 15, K. (1924)
- Vorn, Erik, stud. jur. (1922)
- Waagenfen, J., Fængselsinsp. B. Skældbvej 112, B. (1905)
- Waidtlow, Georg, Grosferer, Holck Winterfeldtsallé 4, Hellerup.
- Warberg, Andreas, Dverretsfagfører, Brødstrup. (1901)
- Finn, Overmontør, Læssøgade 9 Odense.
- Welblund, Erling, stud. mag., Godthaabsvej 129, Brønshøj. (1925)
- Wennevold, Finn, Prokurist, Stade Sf. tii Apostoli 15 bis, Galatz, Rumænien.
- Wiberg, A. F., Inspektør, K. af Dbg., Østersøg. 102, D. (1885)
- Johs. Beyer Sognepræst, Ndr. Fasanvej 275 E., L. (1913)
- Wilhelm, Frits Erik, Gaardejer, cand. polyt., Lykkesholm pr. Skalbjerg.
- Zachrisson, William, Direkt., Bengtassv. 2, Hellerup. (1904)
- Østerby, P., Landlæge, Grindsted. (1914)

Udgivet af „Denseaner-Samfundet“. Redaktionens Adresse: Vesterbrogade 113, København V.

Ansvarelig overfor Presbelen: Sophus Algerholm.